

VAN EEN LEELIJK DING IN EEN MOOIE KAMER

DOOR
A.C.v.d.MAST

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

VAN EEN LEELIJK DING
IN EEN MOOIE KAMER

DOOR

A. C. VAN DER MAST

GEILLUSTREERD DOOR O. GEERLING

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Ze had zich half opgericht . . . blz. 6

I.

„IN DE MOOIE KAMER”.

Wat een mooie kamer! O, wat was het een mooie kamer!

De meubelen, de schilderijen, allerlei snuisterijen, de bloemen, alles er in was even fijn en keurig. Op den grond lag een effen blauw dik tapijt, waar je bijna niet op durfde stappen als je van buiten kwam. De eikenhouten stoelen en tafel kleurden er prachtig bij, evenals het lichte vroolijke behangsel op de wanden, waartegen fraaie schilderijen in smalle vergulde lijst hingen. En wat een mooie schilderijen waren het! Vooral die aan den eenen wand hingen, daar kon je niet lang genoeg naar kijken. Een boschlaantje zag je, waar de herfstzon de bladeren van de boomen goud en bruin had gekleurd en het zóó stil en rustig in scheen, dat je er zoo wel in wou wandelen. Op het andere schilderij was een weide met koeien, die heel gezellig bij elkaar stonden en wachtten op het melkmeisje, dat in de verte al aan kwam met haar emmers. En in de kamer waren nog zoovèèl dingen om te bewonderen. Op den marmeren schoorsteenmantel stonden groote vazen en vreemde schelpen, naast aardige foto's in mooie lijstjes. En dan die bloemen en planten voor de breede ramen op kleine

tafeltjes! Wat brachten die een vroolijkheid in de kamer! In het stralende zonlicht bloeiden en geurden ze in al haar schoonheid!

Op een aardig klein stoeltje bij den schoorsteen zat een prachtige pop in zomer-japon, met een goudkleurigen hoed, versierd met een krans kleine roosjes, op de blonde krullen. Ze paste precies in de mooie kamer; als een echt dametje zat ze daar, gereed om uit wandelen te gaan.

Maar, was dan alles mooi in die kamer?

Neen, alles niet en dat was heel jammer! Er was iets heel leelijks en iets heel treurigs in. Er was ook een kruk, een houten kruk, die van boven wel met een rood-fluweelen lapje omkleed was, maar toch een akelige leelijke kruk bleef.

En die kruk stond bij een grooten ruststoel en daarop lag een jong meisje, dat te midden van al de prettige dingen in de mooie kamer met een treurig en somber gezicht rondkeek.

Ze had zich half opgericht en leunend op haar elleboog zag ze naar een rieten mandje onder de tafel waar een grappig hondensnoetje over den rand keek, waar een even grappig krulharig hondenlijfje bij hoorde, dat in een krullend staartje eindigde.

Heel vriendelijk zag Pim, zoo heette het hondje, naar zijn jonge meesteres, maar hij kreeg geen vriendelijken blik terug. Gemelijk wendde het meisje het hoofd naar het raam en zuchtte eens. Daar ging een deur open en een dame kwam binnen.

„Zoo, kindje, lekker geslapen?” vroeg ze en hield tegelijk een bord met rood-glanzende kersen omhoog. „Kijk-es, wat ik hier heb, de eerste kersen! Mevrouw van den burgemeester liet ze brengen door den tuinman, aardig hè.”

„t Kan me niet schelen, ik heb er geen zin in, ik

ben weer zoo moe," en lusteloos leunde het meisje weer in haar stoel.

„Daar meen je niets van, kom, ga rechtop zitten, Helena, je bent nu wel uitgerust door je middagslaapje," en haar moeder trok haar zachtjes overeind en ging bij haar stoel zitten.

„'k Wil veel liever liggen," zei het meisje, maar ze bleef nu toch zitten en keek naar de kersen. Op eens strekte ze haar hand uit en greep de kruk, die bij het hoofdeinde van den stoel stond. Met een boos gezicht sloeg ze er toen mee naar het hondje, dat uit zijn mandje was gesprongen en heel vriendschappelijk zijn pootje op het stoeltje van de pop zette.

O, wat werd die kruk nu leelijk, nog veel leelijker dan toen hij zoo stilletjes bij den stoel stond! Moeder scheen dit ook te vinden, want er kwam heel even een droeve trek op haar vriendelijk gezicht en ze nam dadelijk de kruk uit Helena's handen en zette deze weer op de plaats.

„Pim zal Flora niets doen, dat weet je wel," zei ze, „kom, proef eens van de kersen. Kijk, wat een tros, drie aan één steel! Weet je nog wel dat ons kleine buurjongetje de kersen om zijn ooren hing als roode bellen en het zoo jammer vond om ze op te eten? Maar wij smullen er liever van."

Met een langzame beweging greep Helena eindelijk een paar kersen en stak ze in haar pruil-mondje. „Lekker?" vroeg haar moeder, die heel geduldig het bord vasthield.

„'t Gaat nogal, ze zijn een beetje zuur."

„Misschien is er een onrijpe tusschen geraakt, die laat je maar liggen. De nieuwe tuinman bracht ze, 't lijkt een heel aardige man," vertelde moeder toen.

„Is er een nieuwe tuinman?" vroeg Helena nu een beetje nieuwsgierig.

„Ja, je weet wel, de oude Barend is gestorven en nu is er voor hem een plaatsvervanger gekomen.”

„Heeft-ie ook kinderen, moe?”

„Ja, drie,” en mevrouw zuchtte even, bijna onhoorbaar.

O, ze had ze gezien, de drie kinderen van den tuinman! Twee frissche meisjes en een leuk jongetje, gezonde kinderen, die huppelden en sprongen op stevige beenen.

Wat zou ze niet willen geven, als Helena die ook nog had. En in haar oogen lag zooveel droefheid, toen ze naar haar dochtertje keek, dat nu van haar stoel was afgegleden en leunend op de kruk, de kamer doorstropelde. Met Flora in den arm keerde ze terug.

„Kijk, moe, Flora viel gisteren van haar stoel en heeft haar jurk gescheurd aan een spijkertje van 't stoeltje, of Pim heeft het gedaan, dat kan ook eigenlijk wel,” en weer kreeg Pim een nijdig blik.

„Och, die Pim! Maar nu heeft hij berouw, kijk maar.” Lachend wees mevrouw Van Ravenstein, zoo heette Helena's moeder, naar het hondje, dat in deemoedig gebogen houding naast den stoel zat en heel schuchter naar zijn meesteres keek.

„Ik ben boos op je, Pim,” hield Helena vol, maar ze lachte toch ook.

„Wat staat Flora deze jurk toch mooi, en die hoed past zoo fijn bij haar blonde krullen, maar nu moet ie uit, anders scheurt ze zich weer.” Helena begon met wat meer opgewektheid haar pop te ontkleeden, onderwijl ze over allerlei praatte.

Maar 't duurde niet lang, of haar bewegingen werden weer trager en op haar gewonen klaagtoon zei ze: „Hè moe, die knoopjes willen haast nooit door 't knoopsgat.”

„Wil ik 't eens doen, geef Flora maar eens hier,” en moeder duwde de onwillige knoopjes heel vlug door de knoopsgaten.

„Zie-je, het gaat zoo gemakkelijk als iets.”

„U vindt altijd alles gemakkelijk, wat ik niet kan,” beweerde Helena heel onvriendelijk en nam de pop weer op haar schoot.

Haar magere vingertjes peuterden aan de bandjes van den onderrok, ongeduldig rukte ze deze in den knoop en trok toen maar den rok naar beneden, waardoor het kanten strookje er van scheurde.

„Wat jammer van 't mooie borduursel, je moet een beetje voorzichtiger zijn, kind,” zei moeder.

„'t Is ook zulk akelig dun goed, dadelijk kapot, hè, ik ben net zoo moe,” mopperde Helena. Onverschillig liet ze Flora van haar schoot op den grond glijden en leunde weer lui achterover in haar kussen.

Mevrouw zette Flora weg en boog zich bezorgd over haar dochttertje.

„Heb je weer pijn, Helena?”

„Ja,” knikte 't kind.

„Zal ik je stoel wat lager stellen, dan lig je beter?”

„'t Helpt toch niks.”

„Ja, wel een beetje.” Mevrouw verstelde het hoofd-einde van den stoel, schikte de kussens en legde er Helena tegen aan.

„Zoo is 't beter, niet?”

Helena trok de schouders op en draaide zich lusteloos heen en weer.

„Ik ben zoo warm, de zon schijnt precies op mijn gezicht,” klaagde ze even later weer.

Mevrouw stond op en schoof de zware overgordijnen voor 't eene raam dicht.

„Zoo goed?”

„Nou kan ik weer niet op straat kijken als de school

uit gaat," was een nieuw bezwaar voor Helena.

„O, kind, dat duurt nog wel een half uur, zal ik je nu wat voorlezen uit het nieuwe boekje?"

„Welk boekje?"

„Dat tante Jo stuurde, dat weet je toch wel?"

„'t Lijkt heelemaal niet leuk, de plaatjes zijn ook niet mooi, heeft u nog meer kersen?"

„Nee kind, je hebt ze allemaal opgegeten, morgen zal ik eens zien of ik ze ook in den winkel krijgen kan, misschien zijn er ook al aardbeien."

„Nee, geen aardbeien, veel liever kersen."

„Goed, alleen kersen."

Een poosje lag Helena stil, nu en dan zuchtte ze eens heel diep, en begon toen weer:

„Moeder, komt tante Jo morgen?"

„Nee, Helena, de volgende week schreef ze."

„Waarom morgen niet? Wat ik graag wil, duurt altijd lang."

„Tante Jo kan niet eerder, je weet wel dat ze zieke kinderen moet verplegen en daar kan ze maar zoo niet vandaan loopen."

„Voor één dag kan iemand anders dat toch wel doen?" hield Helena dwingerig vol.

„Nee, dat is tante Jo's taak, dat weet je toch wel?"

„Is 't akelig in zoo'n ziekenhuis?"

„Wel, erg prettig is 't er niet en heel veel kinderen lijden er veel pijn en ze liggen ook niet in zoo'n mooie gezellige kamer als mijn dochttertje."

„Ik wou veel liever in den tuin, 't is hier al zoo warm en vervelend," bromde Helena.

Mevrouw zuchtte, en nu hoorbaar.

„Het is nog te koud buiten, kind," antwoordde ze nog even vriendelijk. „Maar zoo gauw als het kan wordt het tuinhuisje weer klaar gemaakt voor je. Ik geloof dat ik de schoolkinderen al hoor op de

straat, ik zal het gordijn maar weer opentrekken.”

„Ik kan toch zoo niet uitkijken,” en met een verveeld gezicht keek Helena naar het raam.

Zwijgend trok mevrouw het gordijn open en rolde den ruststoel vlak voor het raam. Pim sprong dadelijk op de breede vensterbank en keek wijsgeerig naar de groepjes kinderen, die luidruchtig de stilte op straat verbraken.

„Nu ga ik thee zetten, kind, vader komt gauw thuis,” en mevrouw schoof de hooge schuifdeuren open en ging naar de huiskamer.

II.

PLANNEN.

„Hoe is 't met Helena, een beetje beter dan gisteren?” vroeg meneer Van Ravenstein, toen hij kort daarna thuis kwam.

„Och, veel beter is 't niet, ze blijft maar zoo lusteloos en vervelend. Nergens heeft ze tegenwoordig zin in, o, ik wou dat ik wist, hoe ik daar toch verandering in kon brengen,” zei mevrouw verdrietig, terwijl ze thee inschonk.

„Ik zal eerst eens bij haar kijken,” en meneer stapte vlug de ruime suite door naar 't raam waar Helena's stoel stond.

Maar dadelijk kwam hij op zijn teenen loopend terug en schoof behoedzaam de schuifdeur toe.

„Ze slaapt,” zei hij, „en Pim zit onbeweeglijk voor 't raam.”

„Dan is ze toch wel erg vermoeid,” veronderstelde

mevrouw. „Ze was vanmiddag ook zoo, ja zoo”

„Brommerig,” vulde meneer aan. „Ja, zeg 't maar, vrouw, Helena is tegenwoordig weer heel erg mopperig en ontevreden en alleen vervuld met zelf-medelijden,” zei hij vriendelijk, maar beslist.

„Het is ook zoo'n stumperd,” en twee tranen glinsterden in mevrouws oogen.

„Nu, lieve, dat vergeet ik ook niet, maar waarlijk, Helena mag zoo niet alle dagen doorbrengen. Dat mag niet en 't behoeft ook niet. Het is heel ongelukkig en jammer dat Helena nooit meer goed zal kunnen loopen, maar ze mag zich niet geheel aan die gedachte overgeven en zich het ongelukkigste schepsel van heel de wereld vinden. Dat mag niet,” herhaalde hij met nadruk, „ze heeft nog zooveel voorrechten buiten haar gemis en wij willen haar zooveel vreugde bereiden als maar mogelijk is.”

Mevrouw knikte toestemmend, ze kon haar man geen ongelijk geven, maar toch

„Haar gestel is ook weer veel minder dan laatst,” begon ze vergoelijkend.

„Natuurlijk, dat kan niet anders. Die voortdurende neerslachtigheid en innerlijke ontevredenheid moet storend op Helena's gezondheid werken.”

„Ja, maar ze is ook altijd zoo alleen, ze heeft hier zoo weinig kennisjes en de nichtjes komen ook niet meer.”

„Dat wil ik wel gelooven, den laatsten keer dat ze hier waren heb ik maar al te goed gehoord hoe Helena hen afsnauwde. Ze was een bijzonder vriendelijke gastvrouw! Maar weet je wat ik al lang gedacht heb?” vervolgde meneer, toen hij zijn leeg kopje neerzette.

„Wel”

„Helena moet weer onderwijs hebben. Ik geloof dat dit reeds een heele verandering aanbrengen zal.

Ze is nu bijna een jaar van school en zal wel veel ten achter gekomen zijn."

„Als 't haar maar niet te veel inspant, man."

„Kom, dat zal wel schikken, haar hoofd is best in orde. En ze kan toch niet zonder onderwijs opgroeien, ze is nu bijna veertien jaar. Ook moet ze later weer naar school, dat is veel beter voor 't kind. Maar eerst een poos thuis leeren en dan kunnen we verder zien."

„Het lijkt me ook wel een goed plan toe," vond mevrouw nu, „maar wie zal haar les geven?"

„Er is een nieuwe onderwijzeres op de Christelijke school gekomen, en dat moet een flink en prettig meisje zijn," opperde meneer.

Mevrouw dacht een poosje na, tot een heel nieuw denkbeeld haar gezicht deed opklaren.

„Als ik zelf haar eens les gaf, alle dagen een paar uur in de verschillende vakken en als wij dan die juffrouw eens vroegen of ze Helena handwerkles wou geven," stelde ze vroolijk voor.

„Dat zou voor jullie beidjes wel aardig zijn, als het kon, je hebt al zooveel kinderen les gegeven, maar..." en hier keek meneer zijn vrouw glimlachend aan.

„Ik zal streng zijn, evenals tegen mijn kostschool-leerlingen, en dáár was ik streng, dat weet je wel," lachte mevrouw, die wel begreep welk bezwaar nu haar man wilde inbrengen. „Ik geloof stellig, dat Helena het leuk zal vinden om van mij les te krijgen."

„Ja, dát geloof ik ook wel," en meneer lachte fijntjes. „Ik zal morgen zelf eens naar den hoofdonderwijzer gaan om inlichtingen over die juffrouw, en dan kun jij later zelf met haar praten. Hoe spoediger er verandering in Helena's toestand komt, hoe beter het is. Maar nu moet ik vóór het eten nog even iemand spreken, dus, tot straks, vrouwtje."

Meneer vertrok en nadat mevrouw eenige couranten ingezien had, haalde zij de gescheurde poppenjurk om die te herstellen. Onderwijl haar vingers het dunne kantweefsel aaneenhechtten waren haar gedachten voortdurend bezig met Helena.

Wat een droevig jaar hadden ze doorleefd, nadat een auto-ongeluk Helena voor haar verdere leven ongelukkig gemaakt had.

O, mevrouw Van Ravenstein huiverde nog bij de herinnering er van. Door een botsing van de auto tegen een boom, was Helena er uit geslingerd. Zij en haar man hadden slechts lichte kwetsuren opgedaan, en de chauffeur was als door een wonder ongedeerd gebleven. Doch voor Helena had het ongeval de ergste gevolgen. Haar linkerbeen was zwaar gekneusd en beschadigd, en hoewel ze heel dankbaar waren, dat Helena's leven gespaard gebleven was, waren ze toch bitter bedroefd, toen ze later begrepen dat hun dochtertje nooit meer goed zou kunnen lopen. Verschillende doktoren en professors hadden alles aangewend wat kon dienen tot volkomen herstel, maar niemand kon Helena's been weer maken zooals tevoren, en ze moest voortaan zich met behulp van een kruk voortbewegen.

Ze was in die eerste weken en maanden na het ongeluk, toen ze veel pijn leed, vertroeteld en verwend geworden. Vooral door haar moeder, die, vervuld van een groot medelijden met haar ongelukkig kind, nacht en dag klaar stond om Helena's geringste wenschen in te willigen.

Maar dat groot en innig medelijden had verstandige moederliefde tot zwakke toegeeflijkheid doen worden. Het gevolg hiervan was, dat Helena's humeur al lastiger en onverdraaglijker werd in die maanden, en, zooals haar vader meermalen gezegd had, vond

ze zich het ongelukkigste en beklagenswaardigste schepsel in de heele wereld. Altoos dacht ze aan en zag ze op haar gemis, telkens bromde en mopperde ze op alles en iedereen of bracht lusteloos op den ruststoel liggend de dagen door. Haar moeder moest, hoe moeilijk haar dit viel, toch erkennen dat haar kind niet goed handelde. In alle geduld en zachtmoedigheid wees ze Helena soms op haar zondig murmureeren, maar het baatte weinig: Helena maakte door haar ontevredenheid en neerslachtigheid haar eigen leven en dat van haar ouders vreugdeloos. Het was dus niet te verwonderen, dat haar vader eindelijk besloot op een of andere manier te trachten verandering in Helena's toestand te brengen. Zóó mocht Helena's jonge leven niet voorbijgaan. Een verwend en vertroeteld meisje, al was ze ook ongelukkig, groeide op tot een vervelende, onverdraaglijke vrouw. —

Evenals zijn vrouw vervuld met zijn plannen omtrent Helena, wandelde meneer Van Ravenstein de mooie boschlaan door naar huis.

Kort voor het auto-ongeluk hen overkwam was hij hier als ontvanger in het mooie dorp met zijn boschrijke omgeving gekomen. Zijn kantoor was in een der vertrekken van het gemeentehuis en daardoor was zijn vrouw meestal alleen met Helena. Toen ze hier kwamen, hadden ze zich voorgesteld veel te genieten van de heerlijke gezonde omgeving, doch ook deze wensch was niet vervuld geworden, door Helena's ongeval. Ook had dit veroorzaakt dat meneer en mevrouw weinig bezoeken konden afleggen, zoodat zij nog maar enkele kennissen hadden en Helena geen vriendinnen. Op een uur afstand woonden een paar nichtjes en die hadden Helena wel eens opgezocht, maar haar onvriendelijk humeur had hen niet aangemoedigd om dikwijls te komen. Het was ook nu

niet makkelijk om met Helena om te gaan. Ze kon heel moeilijk verdragen dat andere kinderen, evenals zij vroeger kon, sprongen en stoeiden. Door hun vroolijk verhalen over allerlei spel, gevoelde zij steeds haar gemis, en dit verbitterde haar tegen de gezonde meisjes en deed haar onverschillige of kribbige antwoorden geven. En langzamerhand bleef ze alleen met haar poppen en Pim. Voor ze gevallen was keek ze weinig meer naar poppen om, maar daarna werd door haar ouders alles aangewend om hun kind prettige afleiding te bezorgen. Er werden ook weer nieuwe kostbare poppen gekocht, waarvoor Helena in de vele ledige uren kon knutselen. En Pim, het aardige hondje, was ook al gekomen om vroolijkheid te brengen in de mooie kamer, waar Helena de dagen doorbracht. Maar met al hun liefde en al hun geld hadden Helena's ouders geen vreugde in hun woning kunnen brengen.

En nu was de zomer weer in aantocht en meneer Van Ravenstein zag weer een reeks van moeilijke dagen komen. O, als Helena toch wilde probeeren om meer te zien op alle voorrechten die ze nog bezat en op de vele zegeningen, die God haar boven zoo veel andere ongelukkige kinderen schonk, hoe geheel anders zou haar leven zijn.

Opeens klonken vroolijke kinderstemmen door de stilte van de laan en stoorden ook meneer Van Ravenstein in zijn droevig gepeins. In een zijlaantje was een troepje kinderen, die in een kring rond liepen en zongen. Hij bleef staan en luisterde glimlachend naar de hooge stemmetjes, die zoo luchtig klonken tusschen het statig geboomte van het bosch.

Wat een gezond troepje scheen het, onvermoeid huppelden ze op den weeken bemosten grond, die het geluid van de dansende voetjes dempte.

Kijk, dat leken wel de drie kinderen van den nieuwen tuinman van den burgemeester, die nu uit den kring sprongen, en een eindje verder zongen. Laatst had hij ze met hun vader in den tuin van den burgemeester gezien. 't Leken aardige kinderen. Een poosje sloeg hij ongemerkt hen gade, maar de glimlach verdween van zijn gelaat. Welk een pijnlijke tegenstelling; deze drie gezonde, lustig springende kinderen, en zijn dochtertje, dat bleek en vermagerd met een somber gezichtje op haar ruststoel lag, waartegen haar kruk leunde! Langzaam wendde hij zich van het vroolijk tooneeltje af en luisterde niet meer naar het aardige zingen.

„Heere, geef ons onderwerping aan Uw Wil en bovendien wijsheid, hoe te handelen met ons kind.” Die bede weerklonk te midden van zijn smartelijke gedachten in zijn hart en — dit onuitgesproken gebed werd schier onmiddellijk verhoord.

Als hij dat aardige drietal eens bij Helena bracht! Die gedachte kwam ineens wonderlijk snel door alle andere heen. Zouden deze drie vroolijke buitenkinderen met hun aardig gebabbel geen weldadige afleiding voor Helena zijn? De meisjes waren stellig van denzelfden leeftijd als zijn dochtertje, en wat een leuk baasje was hun broertje met zijn guitige bruine kijkers. Van den burgemeester had hij gehoord, dat het gezin van den tuinman zoo'n prettigen indruk gaf, de kinderen waren beleefd en vrijmoedig.

Maar zou 't wel kunnen . . .

't Waren vreemde menschen, ook pas in 't dorp gekomen. Maar dan hadden ze wellicht ook nog niet zooveel kameraadjes, en vonden het misschien wel eens prettig om bij Helena te komen en haar poppen te zien. De tuinman was al eens aan de deur geweest om vruchten voor Helena te brengen. Zijn

kinderen zouden misschien ook wel eens een boodschap brengen en dan was er allicht een aanleiding om te eens binnen te vragen.

Hoe meer hij dit plan overwoog, hoe aantrekkelijker het hem toescheen. Hij zou het zijn vrouw eens voorstellen en wanneer Helena's lessen geregeld waren, konden de kinderen eens kennis met elkaar maken. Helena zou dan in een geheel nieuwe omgeving komen, en allerlei heilzame afleiding hebben.

Toen hij thuis kwam vond hij zijn vrouw en dochter reeds aan tafel, wachtende op hem.

„Zoo, uitgeslagen, meisje,” groette hij en tikte zijn dochter op de bleke wang. „Als je nu eens heel veel eet vandaag, heb ik een verrassing voor je.”

„Een verrassing!” en heel nieuwsgierig keek Helena haar vader aan.

Mevrouw lachte, ze begreep heel goed dat haar man op deze manier Helena wilde voorbereiden op hun besluit om haar onderwijs te geven. Ze wist wel dat, wanneer haar man eenmaal ergens toe besloten was, hij dit ook uitvoerde, maar nu zou het prettiger zijn, als Helena ook eenigszins met 't plan ingenomen was.

„Krijg ik wat?” vroeg Helena, onderwijl ze probeerde haar bord wat vlugger dan gewoonlijk leeg te maken.

„Ja, maar niet iets dat je met de handen kunt aannemen,” zei meneer heel geheimzinnig.

„Is 't zóó groot?”

„Het is heelemaal niet groot en ook niet klein en kooopen behoeven wij 't ook niet.”

Het werd al onbegrijpelijker voor Helena, maar gelukkig stelde haar vader haar geduld niet te lang op de proef.

„Wij willen een knappe dochter van je maken,” begon hij, „begrijp-je er nu wat van?”

„Een knappe dochter.... nee....” erg duidelijk was 't nog niet voor Helena, tot ze 't op eens begreep.

„Moet ik wat leeren?” vroeg ze, nu wel wat teleurgesteld dat het zoo heel anders was dan ze ooit had kunnen denken.

En nu vertelde haar vader op zijn prettige manier, dat ze elken dag van moeder les zou krijgen.

„Heel gezellig, jullie kunnen er zelfs een kopje thee bij drinken,” zei hij, met een knipoogje tegen mevrouw, „en Pim doet ook mee, nietwaar ouwe jongen.

En dan vragen wij een heel aardige juffrouw die je allerlei mooie dingen leert maken, kleedjes en kussens en hoe al die snorrepijperij heet.

Wij willen een knappe dochter hebben, een bolleboos in alles, weet je. Je zult eens zien hoe plezierig je dat vindt en dan brengt moeder bij mij rapport uit, ik ben vandaag benoemd tot inspecteur van het onderwijs,” schertste hij.

Helena tuurde zwiingend op het tafellaken, waar ze met haar messenlegger allerlei figuren op trok. Ze wist eigenlijk zelf niet hoe ze het vond. Maar bij de laatste woorden van haar vader keek ze op en vroeg aarzelend: „Moet ik ook weer naar school?”

„Zoo ver zijn we nog lang niet,” zei mevrouw, „we gaan eerst saampjes wat leeren, je weet wel dat moeder vroeger zooveel meisjes onderwijs heeft gegeven.”

Ja dat leek toch wel leuk, samen met moeder, want naar school wou ze nooit meer, alle kinderen zouden haar nakijken als ze haar zagen loopen en — een vreemde meester elken dag in huis, nee, daar had ze heelemaal geen zin in. Die kon wel eens heel streng zijn, en moeder....

Haar gezicht klaarde op en met meer belangstelling dan gewoonlijk vroeg ze allerlei over het leer-plan.

„Ik verveel me telkens zoo, en altijd met poppen spelen kan ik toch ook niet,” moest ze bekennen, toen ze een poosje later met haar moeder thee dronk.

„Daar ben je ook al wat groot voor,” stemde mevrouw toe, „en nu zullen wij eens een paar uurtjes daags anders gaan besteden.”

En mevrouw, die heel dankbaar was dat ze geen gemopper hoorde, vertelde Helena allerlei grappige herinneringen uit die jaren, toen ze zelf aan een kostschool onderwijs gegeven had.

III.

NIEUWE KENNISSEN.

„Is de school gauw uit, moe?” vroeg Helena eenige dagen later, terwijl ze ongeduldig het raam uitkeek.

„Nog een paar minuutjes, kind, maar de kinderen komen niet dadelijk hier, ze moeten eerst naar huis om het kleine broertje te halen.”

„'k Hoop niet dat ze erg langzaam loopen, want ik kan haast niet langer wachten, ik ben zoo nieuwsgierig naar dat jongetje. Maar moeder, ik wou . . .” hier wachtte Helena even en trok moeders hoofd dicht naar zich toe en fluisterde: „ik wou maar op mijn stoel blijven zitten en niet door de kamer loopen, dan zien ze het dadelijk . . .”

„Goed kind, dat kan ook best, maar wil je dan niet liever in dat lage stoeltje zitten met een voetskussen onder je been? Kom maar-es hier,” en mevrouw hielp Helena op een anderen stoel en schoof een klein tafeltje naast haar.

„Zoo zit je gezelliger,” zei ze en Helena vond dit ook.

„Ik heb geen jongensspeelgoed voor Hansje, dat is wel jammer,” bedacht ze toen.

„Hij kan prentenboeken bekijken en zal wel met Pim spelen, daar hoor ik de bel al, ik zal zelf open doen, dat is aardiger voor ze,” en mevrouw liep gauw naar de voordeur om de kinderen van den tuinman binnen te laten.

De wensch van meneer Van Ravenstein om het aardige drietal eens met Helena in aanraking te brengen, werd eerder vervuld dan hij verwacht had. Twee dagen later, nadat hij hen in het bosch gezien had, bracht het oudste dochttertje met haar broertje bloemen uit den tuin van den burgemeester voor Helena. Daar deze juist sliep, liet mevrouw Van Ravenstein de kinderen in de huiskamer en ze moest dadelijk toestemmen dat de kinderen een prettigen indruk gaven.

„Wil je eens bij mijn meisje komen, die heeft zoo'n aardig hondje?” vroeg ze aan het jongetje, toen ze een poosje samen gepraat hadden. Dat wou Hans, zoo heette hij, wel graag, als Berta dan ook mee ging.

„En je andere zusje ook,” zei mevrouw en ze bepaalde dadelijk een middag, waarop de kinderen eens bij Helena moesten komen.

En de kinderen van den tuinman, die wel wisten dat in het mooie huis een meisje woonde dat zoo'n auto-ongeluk was overkomen, vonden het heel prettig dat zij bij dat meisje uitgenoodigd waren.

En nu keek Helena vol spanning naar de deur, waardoor een oogenblik later het verwachte drietal binnen kwam.

Twee blonde meisjes met roode appelwangen en

helder blauwe oogen; stevige figuurtjes in frisch katoenen jurken. Bij hen was een kleine jongen met levendige bruine kijkers en donker krullend haar en ook appelwangen, maar nog boller en dikker dan die van de zusjes.

Heel parmantig stapte hij de mooie kamer door naar Helena en zei opgetogen: „Ik heb m'n nieuwe broek en m'n Zondagsche schoenen aan, omdat ik bij jou kom,” en trotsch stak hij zijn rechterbeentje vooruit, waar het blauw-tricot broekje om spande. Helena lachte en de zusjes lachten ook. Pim danste in dolle sprongen om het aardige kereltje heen, dat nu zijn nieuwe broek en Zondagsche schoenen vergat en met beide knuistjes Pim in zijn mollig lijfje greep en vroolijk riep: „Dag hond, dag hond.” Zoo was ineens de mooie kamer vol gelach en prettige kinderstemmen, die alle treurige dingen, zelfs de leelijke kruk in 't hoekje bij het raam, deden vergeten.

„Ik vind 't hier mooi,” zei Hans, toen hij en Pim bedaard waren, en ze alle drie bij Helena zaten.

„Kom, dat vind ik prettig,” zei mevrouw, „en ik heb hier ook mooie prentenboeken, willen wij die eens bekijken? De zusjes kunnen Helena's poppen eens bewonderen, als ze er tenminste niet te groot voor zijn,” opperde mevrouw.

„Die is prachtig, mevrouw,” vond Jet, die, hoewel ze thuis nooit meer naar poppen taalde, nu toch haar oogen niet van Flora af hield, die in een rood-fluweelen japonnetje op haar stoel pronkte.

„Ik heb ook poppen in verschillende kleederdrachten,” vertelde Helena, „ik vind het wel eens leuk om ze fijn aan te kleeden. Je mag ze wel uit de kast halen,” zei ze tegen Berta, „ze zitten daar elk op een stoel.”

Berta deed wel wat aarzelend en na een goedkeurend knikje van mevrouw de kast open, en daar

zagen ze een heele rij poppen in allerlei japonnen heel deftig naast elkaar zitten.

„O, nee maar, wat prachtig en wat een koddig negertje zit daar in den hoek,” riep Jet verrukt uit.

„Breng ze maar allemaal hier, dan kunnen jullie ze goed zien,” en heel spoedig was het drietal meisjes druk bezig met de poppenschaar.

Hans had ook eerst vol belangstelling de dametjes bewonderd, maar toen mevrouw hem een boek gaf vol afbeeldingen van dieren, vond hij de poppen minderwaardige voorwerpen.

„Heb jij geen paard?” vroeg hij, toen hij in het boek een heel fraai paard zag.

„Hans moet „u” zeggen,” vermaande Berta.

„Heeft — u — jij geen paard,” verbeterde Hans heel gehoorzaam.

„Bedoel-je een echt paard om op te rijden?” vroeg mevrouw.

„Ik bedoel een paard met een zwarten staart, waar ik altijd mee uitga,” legde Hans nader uit.

„O, ik weet wel wat hij bedoelt,” riep Helena uit, die onder alle poppen-drukke, toch naar Hansje luisterde. „Zoo'n paard op wiel'tjes, is 't niet Hansje?”

„Och ja,” en mevrouw begreep 't nu ook. „Nee Hans, meisjes spelen niet met paarden, die hebben poppen.”

„Een paard is veel mooier, ik heb er een, daar ga ik alle dagen mee naar een ver land,” vertelde Hans gewichtig.

„Zoo, ben je zoo'n reiziger, dan mag ik zeker wel eens mee.”

„Hans zingt altijd als-ie met zijn paard speelt, o, hij kan toch zoo grappig zingen, dan moeten we altijd lachen,” zei Jet vertrouwelijk tegen Helena.

„Zou-ie hier willen zingen?”

„Wel ja, vraag u het maar eens,” zei Berta.

En Helena vroeg heel vriendelijk aan den kleinen guit of hij voor haar eens wou zingen.

Hij zette een heel nadenkend gezicht en zei eindelijk:

„Hans kent maar één versje.”

„O, jouw ondeugd, je kent er veel meer,” en Jet dreigde lachend met haar vinger.

„Laat ons dat ééne versje dan eens hooren, we zullen allemaal luisteren.” Helena legde haar pop neer en keek vol verwachting naar het kleine baasje, dat van zijn stoel gleeed en midden in de kamer ging staan. Zijn mollige handjes duwde hij in zijn broekzakken, en met zijn donker gelokt hoofdje een beetje schuin begon hij heel luid te zingen:

„Een lief klein lam, sneeuw wit van vacht,

Was in de wei gedreven,

Daar sprong het rond uit alle macht;

Dat was nog eens een leven!”

„Nou is 't uit,” zei hij met een zucht van verlichting.

„Nee, nee, 't versje is veel langer, je weet wel van 't lammetje dat zijn poot brak,” zei Berta. Maar Hansje schudde heel beslist zijn kopje en zei nog eens: „Nou is 't uit.”

„Vandaag blijft de poot van 't lammetje nog heel,” lachte mevrouw, „Hans kan mooi zingen en nu krijgt hij een koekje. Kijk, lust-je er eentje?” en mevrouw gaf hem een lekkeren krakeling.

„Ik lust er twee,” zei Hans.

„Foei, dat mag Hans niet zeggen,” bestrafte Berta en verschrikt keek ze mevrouw aan, die er hartelijk om lachte en Hans nog een koekje gaf, dat hij smakelijk opknabbelde en er Pim ook van liet proeven.

Nog een uurtje bleef het drietal bij Helena. In geen

Zijn mollige handjes duwde hij in zijn
broekzakken, blz. 24

weken had deze zoo vroolijk gelachen en zoo opgewekt mee gepraat. De kluchtige invallen van Hans en het ongedwongen gebabbel van de eenvoudige meisjes was iets geheel nieuws voor haar.

„Jullie moeten gauw weer komen,” zei ze, toen haar gasten afscheid namen.

„Als mevrouw het goed vindt, willen wij heel graag,” antwoordde Berta beleefd.

„Ik kom ook weerom, want ik vind het hier mooi, maar ik neem mijn paard mee,” en met deze besliste woorden stak Hans Helena zijn handje toe. Maar deze trok hem naar zich toe en kuste hem op zijn frissche wangen.

„Wat een grappig kereltje,” zei mevrouw toen de kinderen vertrokken waren, „en zulke lieve meisjes.”

„Ik vind ze veel leuker dan de nichtjes, die hoeven niet meer hier te komen, maar Jet en Berta wel,” zei Helena vol overtuiging.

„We zullen ze eens gauw weerom vragen,” beloofde mevrouw, die heel blij was dat Helena zooveel belangstelling toonde. Het was ook zoo'n prettige middag geweest, zooals ze in langen tijd niet in de mooie kamer doorgebracht hadden!

IV.

EEN GOED BEGIN.

Juffrouw Van Maren, de nieuwe onderwijzeres van de Christelijke school, had gaarne de taak op zich genomen om Helena tweemaal 's weeks handwerkles te geven.

Zij had al eens van het dochtertje van den gemeente-ontvanger gehoord en toen mevrouw Van Ravenstein haar een en ander meedeelde over Helena, was ze dadelijk bereid geweest deze eenige uren onderwijs te geven. Wel zag ze er een beetje tegen op, want ze vermoedde dat Helena na haar ongeluk verwend zou zijn, maar medelijden met haar en de vriendelijke indruk, dien mevrouw Van Ravenstein gaf, deed haar over de bezwaren heen stappen.

Op een Woensdagmiddag belde ze aan bij de woning van den ontvanger en werd weldra binnen gelaten.

„Mag ik in dat gezellige stoeltje bij je komen zitten?” vroeg ze, nadat ze mevrouw en Helena gegroet had, „dan kunnen we eens samen praten.” En alsof ze een oude kennis was schoof ze heel dicht bij Helena's stoel en begon over allerlei te babbelen.

„Wat een mooie kamer heb je, Helena, 't lijkt me heel prettig toe om hier les te geven, en wat kijk je hier aardig in de dorpsstraat,” zei ze bewonderend. Berta en Jet kende ze ook en prees deze als vlijtige leerlingen.

„In mijn klas heb ik ook zoo'n leuk ventje,” vertelde ze, toen Helena haar de grappige gezegden van Hans overbracht.

„Misschien heeft u hem wel eens gezien, hij loopt 's morgens voor schooltijd altijd bij den wagen van den vrachtrijder en helpt deze bij allerlei werkjes. Nu moet u weten, dat de zoon van den vrachtrijder barbier is. En laatst vroeg ik: „Wel, Jaap, wat verdient je bij den vrachtrijder, je helpt hem zoo ijverig?”

„Ik mag me Zaterdags voor niks laten scheren,” zei hij dadelijk. „Hoe vindt u nu zoo iets. Ik moest er toch zoo verbazend om lachen.”

„Dat kan ik begrijpen, wat een schelm!”

En mevrouw en Helena lachten hartelijk om het verhaal.

„Ja, u zult wel eens wat te stellen hebben met dat jonge volkje, ik hoop dat u van mijn dochter geen last hebt,” zei mevrouw toen schertsend.

„Dat zal wel gaan,” en juffrouw Van Maren begon meteen over de handwerklessen en samen spraken zij af, hoe ze deze zouden inrichten. Er werd nu besloten dat Helena Woensdag- en Zaterdagmiddag van drie tot vier van haar onderwijs zou ontvangen.

„Ik zal je een heeleboel moois leeren, en als moeder eens jarig is hebben wij stellig samen een geheimpje.”

Helena lachte; de juffrouw leek een erg vroolijk mensch, dacht ze. Haar oogen schenen nooit treurig te kunnen zien, en haar stem was net een klokje dat hoog in de lucht heldere klankjes uitstrooit. En het plan om nu te gaan leeren, begon ze al prettiger te vinden. Ze wou toch ook niet dom worden, want dan kon ze later heelemaal niets. Bij moeder en bij deze juffrouw was 't ook veel leuker dan op school.

Mevrouw Van Ravenstein had haar huiselijke bezigheden zoo geregeld, dat ze voortaan elken dag een paar uur les kon geven in verschillende vakken. De eene helft van de suite, die na het ongeluk voor Helena ingericht was, kon nu ook worden gebruikt voor het onderwijs. In de kast was nog ruimte genoeg voor schriften en boeken en de eikenhouten tafel in 't midden van de kamer zou dan met een minder fijn kleed bedekt worden.

„Wat zou 't heerlijk zijn, als Helena weer heelemaal opleefde, ik ben soms zoo bang dat het haar binnen drie weken al weer verveelt,” zei mevrouw bezorgd.

„Kom, geen zorgen voor den tijd, laten we nu maar dankbaar zijn met het goede begin,” zei meneer, die

in tegenstelling met zijn vrouw, eerst de lichtzijde van de levensdingen opzocht.

En de eerste weken ging alles uitstekend. De lessen bij haar moeder vond Helena plezierig, en zij spande al haar krachten in om geregeld haar werk te maken. Op de handwerklessen was juffrouw Van Maren begonnen met een heel gemakkelijk te maken kleedje, wat Helena niet te veel vermoeide.

Ook waren de tuinmanskinderen op Helena's verzoek spoedig weer gekomen en met de beide meisjes werd ze goede maatjes. De vroolijke, drukke Jet werd door de bedaarde Berta in toom gehouden. Ook begreep ze dat er bij Helena geen wilde spelletjes konden gedaan worden, maar de vele mooie dingen in Helena's kast waren wel in staat om haar een uurtje rustig bezig te houden. Daarbij had ze veel medelijden met het rijke meisje, dat in haar mooie kamer en bij al die prachtige poppen toch zoo ongelukkig was. ---

Het kostte Helena altijd veel moeite om in 't bijzijn van anderen met haar kruk door de kamer te loopen. Ze had dan het gevoel dat iedereen haar nakeek en dat kon ze niet verdragen. Ze wou dan 't liefst haar kruk heel ver wegstoppen en als de nichtjes eens bij haar kwamen, bleef ze zooveel mogelijk zitten. Ze begreep echter wel dat dit op den duur niet kon, en toen haar nieuwe kennissen een tweede bezoek zouden brengen, had ze hierover den heelen morgen zitten peinzen.

„Heusch, kind, je maakt het je zelf veel moeilijker dan noodig is. Berta en Jet weten immers wel dat je niet goed loopen kunt, en dat hindert hen immers niets, doe maar heel gewoon als ze hier zijn. Van 't zomer moet je ook buiten loopen, dan gaan we samen naar het bosch. We zullen geen huishen van je

maken, kind, verbeeld-je, je zou heelemaal uitdrogen.”

Helena zuchtte en lachte tegelijk. Moeder had gelijk, maar ze had niets geen zin om met die akelige kruk buiten te loopen. En altijd in huis blijven, wou ze ook niet! Ze zou dan maar als Berta en Jet straks kwamen ook eens de kamer door loopen, besloot ze dapper.

En toen deze er waren en veel vroolijkheid meebrachten, viel het haar veel minder moeilijk dan ze dacht. Want in haar ijver om de meisjes iets moois te laten zien uit haar kast, stond ze, zonder er zelf bij te denken, op uit haar stoel en liep naar de kast. Berta en Jet, die al van mevrouw Van Ravenstein wisten, dat Helena het zoo akelig vond wanneer anderen haar zagen voortstropelen, keken niet naar haar. Maar niemand had om Hans gedacht. Met een heel verwonderd gezicht zag hij Helena met haar kruk door de kamer gaan. Hij liet zijn paard, dat hij van huis meegenomen had, op den grond vallen en staarde met wijd-open oogen Helena aan.

Eindelijk ging hem een licht op!

„Jij loopt net als die ouwe man, die met schoenveters bij moeder komt, maar die heeft twee van zulke stokken,” zei hij vroolijk. Wat schrokken de zusjes!

Met vuurroode gezichten keken ze van Hans naar Helena. O, wat was 't vreeselijk van Hans! En akelig voor Helena! Mevrouw zag dat Helena heel bleek werd en dat haar lippen verraderlijk trilden.

Berta zocht naar een woord om tegen Hans te zeggen en Jet boog zich heel diep over een plant voor het raam.

Tot Hans, geheel onbewust van den schrik, dien hij gebracht had, met zijn aardig stemmetje tot Helena riep: „Maar jij krijgt geen cent, die man wel.”

Jet beet haar lippen stuk om nu niet te lachen en Berta keek nog meer verward.

„Die Hans zegt ook alles maar,” dacht ze radeloos, maar gelukkig hielp mevrouw hen allen uit den nood.

Zij trok dadelijk Hans naar zich toe en zei eenvoudig: „Helena is eens op een dag uit de auto gevallen, vent, en heeft haar been bezeerd en nu helpt die kruk haar een beetje met loopen, begrijpt Hans dat?”

Hans knikte heel ernstig. Hij begreep het heel goed. Hij sprong van mevrouws schoot, greep zijn paard en liep naar Helena, die nog op dezelfde plaats bij den schoorsteenmantel stond en met groote moeite haar tranen bedwong.

Zie je wel, dat 't voor haar altijd akelig bleef, nu dacht ze er zelf heelemaal niet aan, was ze maar stil blijven zitten

Allerlei nare gedachten wilden heel snel Helena's vreugde bederven, maar ze werden even snel door Hans weggejaagd.

Want troostend vroeg hij: „Doet 't ook zeer dat been, je mag met mijn paard rijden, hoor, hier!” en hij duwde het touw in Helena's vingers.

Nu lachte en schreide deze tegelijk.

Het lieve stemmetje en het meewarige gezichtje van Hans hielpen haar in eens door het pijnlijk oogenblik, waarin hij zelf haar door zijn onschuldig gesnap gebracht had.

Ze sloeg haar arm om 't kereltje heen en drukte haar betrand gezicht op zijn krullebol.

„Je bent een snoes, ik vind je paard erg mooi, maar jij mag er wel mee rijden,” zei ze toen en ging dapper naar haar stoeltje terug.

Berta en Jet herademden en mevrouw knikte Helena bemoedigend toe. De middag ging verder ongestoord

voorbij en na dien dag lette Hans nooit meer op Helena's kruk.

Maar thuis vertelde hij heel verontwaardigd aan zijn moeder: „Dat meisje van 't hondje loopt met een stok, omdat een stoute auto-man haar uit de auto heeft laten vallen.”

V.

REGENACHTIG WEER, BINNEN EN BUITEN.

Regen! Al dagen achtereen! Van den morgen tot den avond een eentonig grijze regen! De zon scheen voorgoed achter de grauwe wolken verscholen te zijn. En als ze eens eventjes om een hoekje gluurde, schoof er dadelijk een nijldige wolk voor haar vriendelijk gezicht en de regen viel weer bij stroomen.

Alles buiten was nat en glimmend! Glimmende daken, glimmende boomen, glimmende straten en menschen met glimmende parapluie's.

Helena had al een poos naar al dat natte geglim gekeken, maar 't maakte haar gezicht niets vroolijker. Geen glimlach waagde zich om haar neergetrokken mondhoeken of streek de rimpels van haar voorhoofd. Foel, wat was 't vervelend! Met een diepen zucht wendde ze zich van 't raam af en keek de kamer in. Maar daar leek haar ook alles somber en donker toe, dus, ze keek maar weer naar buiten. De straat leek wel een verzameling van kanaaltjes en vijvertjes. Er liepen weinig menschen; alleen een paar straatjongens dansten wild en woest door de plassen, zoodat ze van onder tot boven bespat werden. O wee, daar viel er een midden in een vijver.

Nu moest Helena toch lachen en Pim, die zijn gewone plaatsje in de breede vensterbank opgezocht had, bewoog zijn staart van plezier.

Maar Pim had nog veel meer leedvermaak, toen hij een mooie grijs gestreepte kat op een stoep aan den overkant zag.

Een kat in den regen!

't Heerlijkste wat je bedenken kunt, vond Pim.

Hij duwde zijn neus tegen 't raam om toch alles van dit schouwspel te genieten. Zijn staartje zwiepte onrustig heen en weer. De kat liep nu, voorzichtig zoekend naar een droog plekje, tusschen de slootjes op de straat.

„Hu, die regendroppels op zijn kattejas!”

Was ze de deur maar niet uitgegaan, op 't kleedje in de kamer bij den baas was 't veel plezieriger. Gelukkig, daar zag ze een afdakje bij een tuinpoort. Met een paar wijde sprongen was ze daar en hurkte kouwelijk in elkaar. Door haar groene oogspleten loerde ze afgunstig naar Pim, die zoo lekker binnen zat.

„Nou zit-ze droog en dat spijt je, Pim, wil ik jou ook eens in den regen zetten?” plaagde Helena.

Pim verwaardigde zich niet om antwoord te geven, zwijgend staarde hij naar buiten, waar het bleef regenen. En binnen bleef het ook regenachtig.

Helena was vandaag pas begonnen aan haar taak voor de handwerkles. Om drie uur kwam juffrouw Van Maren en ze had nog heel weinig uitgevoerd.

De laatste dagen was het zonnetje van opgewektheid, dat zoo prettig was gaan schijnen in de mooie kamer, weggescholen achter wolken van lusteloosheid.

Het regenachtige weer maakte Helena's been ook gevoeliger en dit bezorgde haar slapeloze nachten, welke weer gevolgd werden door vervelende dagen, die mopperend en zuchtend werden doorgebracht.

Moeder deed niets goed, werd soms heel onvriendelijk afgesnauwd en Pim wist weer dat de kruk een heel leelijk ding in de mooie kamer was.

Mevrouw Van Ravenstein maakte zich dadelijk ongerust. Ze had zich zoo verheugd in de aanvanke-lijke beterschap van Helena en nu schenen alle goede voornemens in eens verdwenen.

Maar haar man zag het niet zoo donker in.

„Dacht je nu werkelijk, dat Helena zoo ineens van al haar moedeloosheid en humeurigheid genezen was en dat ze nu voortaan altoos vroolijk en opgeruimd zou wezen?”

„Nee, nee, vrouwtje, en dat heb ik ook heelemaal niet verwacht!”

„Die beterschap kan niet alleen van buiten aangebracht worden. De afleiding die ze nu heeft, en haar lessen moeten zeker meehelpen, maar de echte beterschap moet van binnen komen. Helena moet meer en meer overtuigd worden, dat het zonde is zoo onredelijk te brommen. En ze moet onderwerping en geduld leeren, en dat weet ze ook heel goed. Ik heb gisteren nog eens aan haar gevraagd of ze den dag wel begon met een gebed om kracht en hulp bij al haar moeilijkheden. Ze gaf er geen antwoord op en ik geloof, dat ons kind dit heel dikwijls vergeet.”

„Het is ook een zware strijd voor haar, dat kan ik mij zoo goed indenken,” zei mevrouw, die Helena's verkeerdheden weer een beetje wilde verontschuldigen.

„Kom, ga jij nu niet tobben, laat ze maar eens flink leeren vandaag, hoe meer ze op zoo'n dag uitvoert, hoe beter.”

Het vlotte echter niet dien morgen, Helena gaf zich heelemaal aan haar neerslachtigheid over.

Haar lessen kende ze niet, het taalwerk vond ze moeilijk en de sommen kwamen niet uit. Tot over-

maat van ramp had ze den inktpot omgestooten, waardoor haar schriften leelijk bevlekt werden, zoodat moeder nu toch ook boos werd om haar onvoorzichtigheid.

En nu kwam het patroon van het kleedje ook niet uit. Haar moeder was met de dienstbode boven bezig met het nazien van de wasch en kon nu niet beneden komen om haar te helpen.

Zoo zat ze alleen wat te knoeien en trok met nijldige rukjes den draad door het goed.

„'t Kwam nooit af, ze moest tot aan den hoek en 't was al kwart voor drieën.”

Ze telde en telde nog eens de steken, maar het was en bleef fout.

Was Berta maar hier, dan kon die 't verbeteren. Die hielp altijd wel, maar Berta was er niet en troosteloos keek Helena weer naar buiten.

Daar kwam — nee, 't was de juffrouw niet, — die kwam bijna nooit op de fiets en nu in dien regen zeker niet. Berta zou ook fietsen leeren, Jet zei laatst zoo iets.

Hè, 't leek eenig te kunnen fietsen. Zoo gauw was je ergens.

Kon zij ook maar Al donkerder en ontevredener werd haar gezicht.

Zij kon nooit wat nooit iets echt prettigs, zooals andere meisjes

Daar kwam juffrouw Van Maren.

Ze wuifde al van verre, maar Helena knikte heel flauwtjes terug.

„Dag Helena, wat een regen!” zei de juffrouw toen ze binnenkwam. „Maar de regenmantels en parapluie's moeten ook eens gebruikt worden, en binnen regent het niet, wat zeg jij er van?”

Helena haalde onverschillig de schouders op, maar

de onderwijzeres, die wel dadelijk zag dat ze in de mooie kamer geen mooi weer trof, vroeg heel gewoon:

„Heb je de taak af? Nee, hoe komt dat?”

„'t Is fout,” zei Helena stug en langzaam vouwde ze het kleedje open.

„Laat-es zien, o, die paar steken moeten uitgehaald worden, anders is alles goed. Ik zal ze uithalen en dan maak jij ze er weer netjes in, dan maken we samen den hoek.”

Heel vriendelijk gaf ze het werk terug en probeerde door leuke verhalen haar leerlinge wat op te monteren. Maar ze kreeg slechts korte antwoordjes terug. Met trage beweging trok Helena den draad door de stof, maakte enkele steken, telde ze eens en schoof dan haar werk de juffrouw weer toe.

„'t Komt nooit uit,” zuchtte ze.

„We zullen samen eens tellen, kijk, — vier kruisjes van onderen, dan twee schuin naar boven en dan zes kruisjes naast elkaar. Zoo is het patroon.”

„En hoe heb jij 't nu?”

„O, domoortje, drie in plaats van vier en vijf in plaats van zes,” en voor de tweede maal haalde de juffrouw de verkeerde steken er uit.

„Nu zal ik ze er in maken en dan werk jij netjes verder tot aan den hoek. Kom, doe 't eens vlug en netjes.” „Nee, Pim, geen zij om je pootjes winden,” en de onderwijzeres dreigde lachend den hond, die juist van plan was om ook eens te laten zien, hoe hij kon handwerken.

„Dat doet 't akelige dier altijd.”

„Daar meen je niets van, Pim is een lief dier,” en de juffrouw streelde den hond over zijn mollig lijfje.

Met een gezicht als een oorworm nam Helena het werk weer op en begon opnieuw.

Wat een eind was 't nog tot aan den hoek! De

juffrouw zei maar „een klein eindje”, maar 't kwam nooit af en dien hoek kon ze toch niet maken.

Al langzamer ging de naald op en neer. De draad kronkelde in een knoop en de steken werden leelijk ongelijk.

„Weer fout, 't wordt scheef!” bromde Helena weer en nijdig rukte ze den draad stuk en kraste met de naald over de verkeerde steken.

„Wat een vervelend gezanik, 't wordt nooit goed!” Boos gooide ze het werk op de tafel.

Juffrouw Van Maren, die met alle aandacht in een patronenboekje verdiept scheen, was echter niet één van Helena's bewegingen ontgaan.

Den vorigen keer was Helena ook al niet bijster goed gehumeurd, maar nu vreesde ze dat het een heel onplezierige middag zou worden. En om te voorkomen dat er telkens zulke lesuren zouden volgen, besloot ze om Helena op vriendelijke maar besliste manier te leeren begrijpen, dat het uur zoo niet doorgebracht kon worden.

„Gaat 't niet, Helena?” vroeg ze heel vriendelijk.

„'t Is allemaal verkeerd, 't is ook zoo moeilijk, ik heb er niks geen zin in,” zei Helena met klagende stem. Juffrouw Van Maren bezag het werk en zei toen: „Wel kind, je hebt je maar even vergist, de drie laatste steken moet je uithalen.”

Helena schudde onwillig het hoofd.

„Ik moet ook telkens uithalen,” beweerde ze nijdig.

„Ik heb het twee keer voor je gedaan, nu moet jij 't zelf doen. Kom, gauw, 't is niet de moeite om daár voor boos te kijken.”

Weer nam Helena 't werk op, maar tuurde met de naald in de hand naar buiten.

„Toe kind, 't zijn maar een paar steken,” drong de juffrouw vriendelijk en wachtte geduldig.

Helena deed alsof ze 't niet hoorde, en bleef naar buiten zien.

„Doe het nu gauw, Helena, 't zijn maar een paar steken, we zouden immers vandaag dien eenen rand af maken,” zei de juffrouw weer op denzelfden toon.

„'k Wil niet,” en Helena lei 't werk op de tafel. 'k Wil veel liever haken.”

„Vandaag haken we niet, de andere week misschien.”
Weer wachtte de juffrouw geduldig.

Eindelijk vroeg ze nog eens: „Wil Helena de steken uithalen?”

„Nee,” schudde Helena koppig.

„Ik zal wachten tot halfvier, kind, je hebt nog tien minuten den tijd,” zei de juffrouw toen.

Helena schrok even op uit haar booze gedachten en zag de juffrouw aan. Wat zou er dan gebeuren? Maar haar onwil was grooter dan vrees voor straf op 't oogenblik. Wel nam ze 't werk in haar handen, maar frommelde den draad tusschen haar vingers. De juffrouw keek nog vriendelijk, zag ze, misschien wou ze wel

Haar oogen dwaalden over de drie onheilspellende steken, haar vingers grepen de naald nee — ze deed 't niet. De juffrouw zei niets, maar Helena voelde dat ze haar aanzag.

Hoe laat zou 't nou zijn? Tersluiks, langs de juffrouw heen, gluurde ze naar 't klokje op den schoorsteenmantel.

Nog vijf minuten, dan was 't halfvier.

Het was heel stil in de kamer. Pim sliep in zijn mandje, en maakte lichte snurk-geluidjes, de regen tikte tegen de ramen. Anders leek alles een heel gewoon rustig les-uurtje, maar Helena voelde nu ook dat er iets heel akeligs in de kamer was. Iets dat zij

er wel uit weg wou hebben — maar zelf niet weg wilde maken.

En zij alleen kon 't toch, door de drie steken uit te halen. Het was zoo héél gemakkelijk!

Weer naderde haar hand de naald.... toe gauw.... 't kon net nog in die paar minuten,.... nee.... ze deed 't niet.... vast niet....

Ting!

Een helder zilver geluid klonk door de stilte, maar maar voor Helena leek 't een heel harde slag.

Wat zou er nu gebeuren?

Met angst in haar oogen keek ze naar de juffrouw.

Deze stond op, nam haar werkszak en patronenboekje en schoof haar stoel bij de tafel.

„Dag Helena, ik geef vandaag niet langer les,” zei ze heel bedaard en vriendelijk en liep naar de deur.

En plotseling begreep Helena, dat het nu nog veel akeliger werd in de kamer.

Dit was nog erger dan straf!

Hulpeloos keek ze de kamer rond en barstte in snikken uit.

„O juffrouw.... o.... ik.... ik weet.... ik heb....”

Dadelijk was de juffrouw bij haar en ze sloeg beide armen om het schreiende kind.

„Wat is er toch vanmiddag, Helena? Zoo kan ik toch geen les geven, hoe komt dat nou zoo?”

„O, juffrouw, ik weet 't niet,” huilde Helena, maar uit haar stem klonk nu geen boosheid meer, doch alleen groot verdriet.

„Ik wou.... ik wou zoo graag....” stamelde ze.

„Wat wou je zoo graag, vertel 't maar,” zei de juffrouw.

„Berta leert nou.... fietsen.... en ik.... ik kan,” en nog heviger werd 't snikken,.... „ik kan nooit iets.... nooit meer iets prettigs....”

„Och kindje,” zei juffrouw Van Maren vol medelijden en ze liet Helena in haar arm uitschreien.

Ze zei niets meer, maar wachtte tot het snikken bedaarde.

„Vertel nou eens wat je allemaal hindert,” vroeg ze toen met overredende stem.

„Ik heb zoo'n pijn in m'n been en dan denk ik er ook telkens weer aan,” zei Helena met hangend hoofd.

„Ja, dat is ook niet prettig, maar is het dat alleen?” En de juffrouw beurde Helena's hoofd op en zag haar diep in de oogen.

„Was Helena vandaag ook niet heel erg stijfhoofdig?” vroeg ze vriendelijk.

Hier wilde Helena geen ja en geen neen op antwoorden, maar zwijgen kon ze ook niet.

Ze streek de tranen uit haar oogen en begon haperend:

„Maar 't komt toch alles van mijn been, als dat goed was zou ik nooit...”

„.... Nooit meer boos zijn als ik steken uit moest halen,” vulde de juffrouw aan en toen moesten beiden toch even lachen.

„Denk je nu werkelijk, Helena, als dat ongeluk je niet overkomen was, dat je dan nooit over iets of op iemand boos zou zijn? Was je daarvóór altijd gewillig en gehoorzaam?” vroeg juffrouw Van Maren verder.

„Nee, dat was zoo niet,” en beschaamd moest Helena zichzelf bekennen, dat ze vroeger haar moeder ook wel eens een onvriendelijk antwoord gaf.

„Dus 't komt niet allemaal van je been, kind. Kijk, ik begrijp heel goed, dat het soms erg moeilijk voor je is om altoos vroolijk en opgewekt te zijn. Maar ik weet ook zeker, dat je je leven ook veel moeilijker maakt als je altijd 't eerst aan je been denkt.”

„Het is ook zoo akelig, dat ik nooit meer goed

loopen kan en altijd dat leelijke nare ding moet gebruiken" — en weer schoten Helena's oogen vol tranen.

„Ja, kind, dat is moeilijk voor je," stemde de juffrouw toe, terwijl ze Helena's beide handen in de hare nam. „Maar maak je van dat „leelijke ding" nu geen heel groot zwaar kruis, dat je bijna niet kunt dragen?"

Helena keek treurig voor zich en de juffrouw dacht zwijgend een poosje na. Er was een groot medelijden in haar hart met 't jonge meisje. Ze kon 't zich zoo voorstellen, dat het voor een levenslustig kind, zooals Helena toch vroeger ook geweest was, een vreeselijke beproeving was nooit meer vroolijk te kunnen springen en stoeien. Maar ze wist en geloofde ook, dat God in Zijn wijsheid Helena dit kruis opgelegd had. En al was het kruis zwaar, toch zou het nooit te zwaar voor haar worden, als ze maar leerde het anders te dragen.

En zij zocht naar de juiste woorden om dit nu Helena te zeggen.

De regen had buiten opgehouden en plotseling boorde een zonnestraal door de grauwe wolkenmassa en goot een stroom warm stralend licht naar beneden op de triestige straten. De roode daken glinsterden nu helder, de druppelen aan de boomen werden als zacht glinsterende parelen. Ook in Helena's kamer drongen de stralen en kleurden alles in vroolijken gloed.

„De zon!"

Tegelijk riepen ze dit en Helena voegde er bij: „Dat lijkt dadelijk veel prettiger!"

„Ja," knikte de juffrouw en meteen wist ze hoe ze alles zeggen zou aan Helena.

„De zon maakt alles mooier en prettiger, buiten en binnen," begon ze. „Het somberste landschap toovert ze vol prachtige kleuren en tinten, en brengt overal leven en vroolijkheid, nietwaar Helena."

„O ja, 't is veel prettiger dan regen.”

„Wel, zoo is 't nu ook met 't zonnetje van opgewektheid en tevredenheid in huis. Dat doet ook wonderen en maakt alles, buiten en binnen, veel mooier.

Hoe meer wij nu maar dit zonnetje laten schijnen, hoe kleiner de schaduwen van onze moeilijkheden worden. Begrijp je dat, Helena?”

„Ja juffrouw,” en heel zacht voegde Helena er bij: „Maar ik kan 't heusch niet altijd.”

„Alléén kun je het ook niet, Helena, maar alléén behoef je het ook niet te doen. Dat weet je toch wel? Ben je wel eens met je verdriet tot Jezus gegaan?” Helena's bleeke wangen werden lichtrood en ze knipperde met de oogen.

Eindelijk zei ze: „Dat zegt moeder ook wel eens tegen me.”

„En dan heeft moeder je ook zeker wel eens gezegd, wat de Heere Jezus zelf tegen Helena zegt.”

Vragend keek Helena de juffrouw aan en deze zei op ernstigen toon: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u ruste geven. En met dit vermoeid zijn bedoelt Jezus al onze nooden en al ons verdriet. En als je nu maar telkens probeert om tot Hem te gaan, dan zal Hij je helpen en je kracht geven om vroolijk en opgewekt te zijn, onder al het leed dat God ons zendt. En dan leer je ook meer en meer inzien, dat — en nu kwam er een prettige glimlach over haar gezicht — dat die kruk niet het leelijkste ding in je mooie kamer is, maar heel iets anders en dat moet er uit weg, meisje-lief. En nu ga ik gauw in 't zonnetje naar huis en Zaterdag kom ik terug, maar in een zonnige kamer, want in een donkere kamer kan ik geen les geven, dat heb je vandaag gezien. Dag Helena!”

Ze schudde Helena heel hartelijk de hand, maar deze trok de juffrouw dicht naar zich toe en gaf haar een kus.

VI.

HUISHOUDSTERTJE.

„Helena, moeder kan niet opstaan, ze heeft zoo'n hoofdpijn. Dientje zal dadelijk bij je komen om je te helpen,” zei meneer Van Ravenstein den volgenden morgen tegen zijn dochter, toen deze wakker werd.

„Hè wat vervelend, dan kunnen we die nieuwe boeken ook niet bekijken,” zei Helena teleurgesteld.

„Kijk nu niet dadelijk zoo donker, er komen wel meer dagen om die boeken te bezien, moet de dag weer verkeerd beginnen, foei, 't is buiten regen, maar ik vrees dat er binnen ook geen zonneshijn komt.”

Ontstemd verliet meneer Van Ravenstein Helena's slaapkamer.

Nou zei vader net zoiets als de juffrouw gisteren zei, en dit deed Helena dadelijk denken aan alles wat toen voorgevallen was. Den heelen middag had ze er aan moeten denken en 's avonds was ze vol goede voornemens gaan slapen. En nu trof het juist zoo vervelend dat moeder hoofdpijn had en zij hoogstwaarschijnlijk lang alleen zou zijn. Hierover mijmerend wachtte ze op de dienstbode, die haar nu moest helpen aankleeden. Dientje treuzelde altijd eer ze boven kwam en ze hielp ook niets handig. Kon ze zich maar alleen aankleeden, dat zou veel prettiger zijn.

Ineens zat ze rechtop in bed.

Ze wou niet langer wachten, ze zou zelf eens probeeren.

Dit besluit bracht haar dadelijk tot handelen. Ze trok haar kousen aan en liet zich van het ledikant glijden. Half zittend, half staande trok ze haar kleeren aan. En 't ging veel beter dan ze had kunnen denken. Nu het haar kammen en borstelen. Dat kon zittende voor den spiegel. Dien kon dat heelemaal niet. Ze schuierde altijd net of ze een stuk goed afborstelde en Helena lachte bij de gedachte daaraan. Zie-zoo, nou de strik er om en dan zich wasschen. Ze had er schik van, dat alles zoo vlot ging en ze moest nu bekennen, dat het ook veel gemakzucht geweest was, om zich altijd te laten helpen.

Leuk, dat Dien nog niet kwam. Ze kon ze nu allemaal verrassen. Eerst moeder en dan beneden.

Voorzichtig, met haar kruk zoo min mogelijk gerucht makend, liep ze naar het aangrenzende vertrek.

Moeder sliep niet.

„Heeft Dien je geholpen, Helena, ik heb niets gehoord?” vroeg ze, toen ze haar dochtertje gekleed binnen zag komen.

„Niemand,” lachte Helena.

„Heb je 't zelf gedaan, ging dat,” riep mevrouw verbaasd uit, „en je haar ook?”

„Alles,” zei Helena trotsch, „en nou doe ik het elken morgen, veel leuker, ik ben blij dat ik het zelf kan, maar gaat u nou maar een beetje slapen, zooveel te eerder is de hoofdpijn over.” Zij bukte zich om haar moeder een morgenzoen te geven, en eer deze van haar verbazing bekomen was, was Helena de kamer al uit. Beneden vond ze haar vader alleen aan de ontbijttafel.

„Al klaar, heeft moeder je toch . . .” wilde meneer vragen. Maar Helena viel hem dadelijk in de rede. „Moe ligt nog in bed, ik heb me zelf aangekleed,” en tegen Dien riep ze: „Je komt te laat, hoor!”

„De kabouters hebben zeker geholpen,” veronder-

stelde meneer, toen Dien haar hoofd tusschen de open geschoven deuren stak.

„'t Lijkt wel,” zei ze, maar Dien was heel blij toen ze Helena gekleed zag, want ze hielp niets graag de jongejuffrouw, ze was soms zoo kribbig.

„Schenk mij nu maar eens thee in, je kunt er juist bij,” zei meneer, die heel dankbaar was dat de dag anders begon dan gisteren.

Toen hij na het ontbijt vertrok, ruimde Helena de tafel op.

„Ik kon ook wel afwasschen,” zei ze, toen Dien met warm water binnen kwam. Dien keek wel een beetje verwonderd over zooveel ijver, maar zette bereidwillig alles voor Helena klaar. Heel netjes waschte deze af en zette het ontbijtservies in de kast. Toen keek ze de kamer eens rond. Ze wou nog meer doen. Wacht, bloemen begieten en de couranten uitzoeken, dat deed moeder 's morgens ook altijd. Ze werd wel wat moe van die ongewone bewegingen, maar het was geen onprettig gevoel om op deze manier moe te zijn.

Ze zou wel eens graag eventjes boven kijken naar moeder. Maar ze kon nog niet zonder hulp de trap opkomen; wel naar beneden, dat kon ze half zittende.

Voor 't koffie-uurtje leerde ze haar lessen en onderwijl ze hiermee bezig was, herinnerde ze zich, dat moeder al meermalen had geklaagd over den rommel in haar kast.

Dat was eigenlijk een mooi werkje voor vanmiddag, vond ze, want moeder zou nog wel niet beneden komen.

Doch toen ze na het koffiedrinken, dat onder gezellig gebabbel met vader voorbijging, voor de kast stond en de planken zag waarop doosjes, boeken en allerlei snuisterijen schotsch en scheef door elkaar stonden, keek ze heel bedenkelijk.

Hoe kreeg ze dat alleen klaar? Haar ijver zakte aanmerkelijk. En ze zou 't ook zoo leuk vinden, als moeder morgen de kast netjes opgeruimd vond.

Teleurgesteld keek ze de kamer rond.

„Pim, kun jij de vrouw niet helpen?”

Pim schudde zijn kopje en zijn gludere oogjes keken begeerig naar de dingen in de kast, die hem heel geschikt speelgoed toeschenen.

Er klonken voetstappen op de stoep en bekende stemmen deden Pim luid keffend naar het raam springen.

„O, daar zijn Berta en Jet, die kunnen helpen!”

Dat was een uitkomst voor Helena! Heel blij groette ze het tweetal, toen Dien de meisjes binnenliet.

„We hebben vandaag geen school, er is onderwijzersvergadering,” vertelde Jet dadelijk, „en zoo pas kwamen we je vader tegen op straat en die vroeg of we een uurtje naar jou wilden gaan.”

„Nou, ik ben blij dat jullie komen,” en Helena vertelde wat ze van plan was om te doen.

Jet lachte en duwde Pim met zijn neus op de kastplanken, maar Berta stelde dadelijk eens een onderzoek in naar den omvang van 't werk.

„Zoo erg is het niet, Helena,” oordeelde ze toen. „Ik zal je wel gauw helpen, vooruit Jet, zet Pim in zijn mand.”

„Om u te dienen, juffrouw,” en Jet volgde heel gehoorzaam het zusterlijk bevel op en kwam met een zeer ernstig gezicht bij de kast staan.

„We zullen beginnen met 't begin, dat zegt de leeraar in geschiedenis altijd op de school van mijn neef,” zei ze.

„Je kunt ook niet met 't eind beginnen,” merkte Berta op, „maar wij beginnen bovenaan,” en heel handig schoof ze op de hoogste plank een rij boeken in 't gelid.

„Kijk Helena, wil je zelf deze doos zij eens uitzoeken?” vroeg ze verder.

„Wat een warboel, dat is zeker Pim's werk,” zei Jet.

„Ja, laatst kreeg hij het te pakken en toen heb ik 't heele zaakje maar in het doosje geduwd.” Het was geen prettig werk al die strengetjes uit te zoeken, maar Helena was blij dat ze dan een poosje zitten kon en begon heel geduldig de kleurige draden te ontwarren.

Jet zocht plaatjes en prentbriefkaarten uit en schikte deze in de albums en moest telkens de verschillende snuisterijen eens bewonderen die ze in de kast zag.

Zoo kwam onder allerlei gepraat en gebabbel de kast klaar.

„'t Is nooit zoo erg als 't lijkt, zegt Pleun altijd,” zei Berta, toen plank na plank netjes in orde kwam.

„Wie is Pleun, wat een grappige naam?” vroeg Helena.

„O, een nicht van ons, daar gaan we dikwijls naar toe, ze heeft o”

Een duw in haar rug deed Jet verschrikt zwijgen en haar zusje vroeg haastig aan Helena hoe ze de laatste planken moest vullen, en na nog een waarschuwend wenk aan Jet, zei ze: „Die nicht is naaister, ze woont alleen op een kamer.”

„Niet heelemaal alleen,” vervolgde Jet, die nu den duw en den wenk begrepen had. „Ze heeft een kamer en een keukentje gehuurd bij andere menschen en die houden het ook voor haar schoon omdat ze bijna elken dag uit is,” viel Berta weer in en haar voet raakte de punt van Jet's schoen aan.

„Wat doen jullie bij Pleun?” vroeg Helena, die de waarschuwend wenen van Berta wel opmerkte en nu heel nieuwsgierig werd.

„Het is altijd erg leuk bij Pleun, ze kan eenig vertellen en we maken allerlei moois bij haar. Ze heeft een heeleboel prachtige lapjes van zij en fluweel, van stalen weet je, en ze kan alles, letterlijk alles!” riep Jet, die een groote bewondering voor de kundigheden van haar nicht koesterde.

„Is 't een arm mensch?”

„Arm! Welnee, ze woont wel in een kleine kamer, maar ze naait voor een heeleboel menschen. We krijgen er altijd lekkere koekjes,” betuigde Jet levendig.

„Hoe ziet ze er uit?” vorschte Helena verder. „Is 't een oud mensch?”

„Stokoud bedoel je?” lachte Jet.

„Ik denk dat ze al over de veertig is,” vertelde Berta, „en ze heeft een erg vriendelijk gezicht.”

„Woensdag gaan we weer naar haar toe, we maken mooie lila speldenkussens,” en Jet reikte Berta de albums aan.

„Mag ik dan met jullie mee?” vroeg Helena op eens.

Jet keek een beetje verschrikt naar Berta, maar deze zei: „Zou mevrouw dat wel goed vinden?”

„Van mij mag je wel mee, iedereen komt bij Pleun,” flapte Jet er weer uit.

„Och jij, met je iedereen.”

„Nou ja, toch een boel menschen,” hield Jet vol.

„Zijn die er altijd?” vroeg Helena, want dan wilde ze maar liever niet.

„Jet zeurt maar wat, Pleun komt bij verschillende menschen naaien en die zoeken haar ook wel eens op,” legde Berta uit. „Maar jij mag van ons wel, hoor, als je moeder het maar goed vindt.”

„Ik zal 't straks gauw vragen, hè dat is gelukkig klaar,” en met een zucht van verlichting gaf Helena het doosje zij, waar nu de verschillende strengetjes keurig in lagen, aan Berta.

„Wat is de kast nou fijn, ik had 't alleen nooit klaar gekregen.”

Toen de kast klaar was, bleef het drietal nog een poosje babbelen. Dien bracht thee en koekjes binnen en Helena nam weer haar huishoudelijke plichten waar.

't Was een prettige dag geworden inplaats van een vervelende. Het was wel jammer, dat moeder hoofdpijn had, maar het werd gelukkig al wat beter.

Nadat de meisjes vertrokken waren, kwam mevrouw Van Ravenstein beneden. Ze was al ongerust over Helena geworden. Wie weet hoe ze zich verveeld had! Maar opgetogen toonde deze haar de kast en vertelde haar, hoe ze dien ochtend en middag doorgebracht had.

„Het was een knappe huishoudster,” prees meneer, die ook binnen kwam.

„Het was dus vandaag geen vervelende dag voor je?” zei mevrouw vroolijk.

„Nee, juist een prettige, maar, ja, natuurlijk wel jammer dat u hoofdpijn hadt, maar . . .”

Hier hield Helena op, en ineens begreep ze, dat eigenlijk door dat nare de dag niet vervelend was geworden. Dat was toch wonderlijk!

Meneer begreep haar gedachten en plaagde: „Nu moet moeder zeker morgen maar weer met hoofdpijn in bed blijven?”

„'t Is wat moois,” lachte mevrouw en dreigde schertsend met haar vinger.

„Ik in bed en jij hebt een prettigen dag.”

„Nee,” zei meneer nu heel ernstig en hij trok Helena naar zich toe.

„Het is geen toeval dat moeder vandaag hoofdpijn heeft, God beschikt ook de kleinste dingen in ons leven en nu heeft ons meisje vandaag kunnen leren

wat ze allemaal alleen kan, en dat is een heeleboel, dat heb ik wel gezien."

En Helena kon niet zeggen, dat vader geen gelijk had.

VII.

BIJ PLEUN.

„Daar woont Pleun," zei Jet en wees naar een vriendelijk huisje, half verscholen achter twee groote linden. 't Was Woensdagmiddag en volgens afspraak hadden Berta en Jet, Helena afgehaald om samen naar Pleuntje te gaan. Mevrouw Van Ravenstein had eerst wel enig bezwaar gemaakt, toen Helena haar vroeg of ze eens mocht naar die Pleun. Zoo'n vreemd mensch, ze kende haar heel niet! Ook was Helena nog maar een paar keertjes met haar buiten geweest en nu vertrouwde ze haar nog niet goed zonder haar. Doch, meneer redeneerde, op Helena's aandringen, die bezwaren maar weer weg.

„Laat ze maar meegaan, moeder, hoe meer ze gewoon meeleeft hoe beter het voor haar is. En waar Berta en Jet zoo graag komen, zal zij 't ook wel aardig vinden."

„Ja maar, ze is nog niet met de meisjes buiten geweest, alleen met mij."

„Berta is voorzichtig genoeg en het is hier op straat geen stads-drukke. Als Helena zelf durft, mag ze mee, zoo'n groote dochter kan zich ook best alleen redden, nietwaar."

Helena knikte blij. Het was haar best bevallen van de week in het bosch, waar ze tweemaal met moe

geweest was. Het had wel wat zelf-overwinning gekost, om naar buiten te gaan, zoo geheel anders dan vroeger. Maar het heerlijke weer en de stilte in het bosch, waar ze weinig spelende kinderen zag en bovenal een prettig opgeruimd gevoel, hielpen mee om dien eersten stap heel dapper te doen. En na een eersten stap viel de tweede nog makkelijker.

„Helena ziet er veel beter uit,” zei mevrouw, toen ze door het raam het drietal nakeek. „Ze is bepaald sterker geworden de laatste weken, en ze is veel vroolijker. Wat is ons plan toch goed gelukt,” voegde ze er met voldoening bij.

„God heeft de eenvoudige middelen willen zegenen en Hij zal ons kind verder helpen,” merkte meneer vertrouwend op.

„Van de week is ze ook bijzonder opgeruimd, of eigenlijk na dien dag dat ik hoofdpijn had. Daarvóór was 't weer heelemaal mis, juffrouw Van Maren zal 't ook wel gemerkt hebben op de handwerkles, ik was juist den heelen middag boven en heb de juffrouw niet gesproken.”

„Weet Pleuntje dat ik kom?” vroeg Helena buiten aan haar vriendinnen.

„Ja, gisteren was ze bij ons en toen heb ik 't haar verteld. Ze vind 't best, hoe meer zieltjes hoe meer vreugd, zegt ze altijd.”

Ze waren spoedig bij 't huisje en Jet liep al vast vooruit het gele klinkerstraatje over en deed de deur open. Weldra stond het drietal bij Pleun in de kamer.

„Dag Pleun!” en Jet liep op een vrouw toe die bij 't raam in een leuningstoel zat.

„Dit is Helena, ze mag ook wel een speldenkussen maken, hè, ik heb 't mijne haast af, wat groeit die plant mooi, die heb je van den dokter gekregen, is 't niet?” ratelde Jet, onderwijl Berta aan Helena, die wat verlegen midden in de kamer bleef staan, een stoel gaf.

Vol nieuwsgierige verwachting keek ze naar Pleun, die haar vriendelijk groette en tegen Jet zei, dat ze Helena een stoof moest geven, dat zat gemakkelijk.

Dus dat was nou Pleun, een heel gewoon mensch, niet zoo jong maar ook niet oud. Ze zag er heel netjes uit in een eenvoudige zwarte japon. Ze had wel een heel vriendelijk gezicht, vond Helena.

Maar heelemaal gewoon was ze toch niet, want dit merkte Helena dadelijk op; Pleun bleef aldoor rustig in haar stoel zitten. Toen ze binnenkwamen, stond ze niet op. Zelf gaf ze geen stoelen, maar Berta schoof ze aan. Jet zocht alles uit de kast wat ze bij 't naaien noodig hadden en Berta haalde weer kopjes uit 't keukentje en zette den theeboel heel dicht bij Pleun op tafel.

„Er was toch iets dat niet gewoon was,” vond Helena. En opeens, toen Pleun zich vooroverboog om Jet wat aan te wijzen van het naaiwerk, zag Helena het. Bij den stoel van Pleun, dien ze met haar breede figuur geheel vulde, een beetje laag achter de arMLEUNINGEN weggezakt, stonden — twee krukken, met omkleede dwarlatjes, twee krukken zooals zij er één had.

Toen begreep Helena al het geheimzinnig doen van Berta en Jet. Ze hadden niet willen zeggen: „Pleun loopt óók op krukken, net als jij,” of zoo iets. Ze zeiden immers nooit iets over haar been, ze waren altijd zoo aardig voor haar. Tegelijk werd Pleun een heel ander iemand voor haar. Onderwijl ze luisterde naar het druk gebabbel van Jet, en soms antwoord moest geven op enkele vriendelijke vragen van Pleun, moest ze deze telkens aanzien.

Wat praatte ze leuk; als ze lachte moest je vanzelf meelachen. Het was ook een aardige kamer! Voor het raam stonden potjes met geraniums en

fuchsia's, die rijk bloeiden. Op tafel, die overdekt was met een rood- en zwart gebloemd kleedje, geurde een vaasje met muurbloemen. Een paar glad gewreven stoelen met rieten zittingen en een licht-bruin geverfde linnenkast vulden verder de kamer. Op den schoorsteenmantel zag Helena twee steenen hondjes aan weerszijden van de klok en op elken hoek stond een glazen stolpje, waaronder gemaakte vuurroode rozen en hel groene bladeren fel kleurden. Een paar portretten en twee schilderijen, waar tafereelen uit den Bijbel op waren afgebeeld, versierden den wand. Een glimmend roodkoperen doofpot, overdekt met een wit-gehaakt kleedje, stond in den haard.

Het was zoo geheel anders dan haar mooie kamer, alleen de twee krukken bij Pleun's stoel brachten eenige overeenkomst.

„Krijgt Helena nou ook zoo'n mooi stukje lila zij?” vroeg Jet.

„Welzeker, als de jongejuffrouw het tenminste hebben wil,” zei Pleun.

„Wat graag,” en Helena keek al verlangend naar de groote doos met lapjes, die Jet uit een kast haalde.

Maar hoe ze ook grabbelde in al de kleurige lapjes, er was niets bij dat op lila zijde geleek.

„'t Is er niet, Pleun,” zei Jet teleurgesteld.

„Het moet er wezen, ik weet het zeker,” en nogmaals werd de inhoud der doos nauwkeurig onderzocht, doch met 'tzelfde gevolg. Roode, blauwe, gele en andere staaltjes en snippers, maar niet het begeerde lila-kleurige lapje.

„Dan zal ik zelf wel eens in de kast kijken, laat me eens door, Jet.” Pleun scharrelde moeizaam overeind, greep haar krukken en bewoog zich door de kamer.

Nu schròk Helena!

Want nu zag ze ook Pleun's misvormde gestalte

met de ver uitgegroeide heup. En hoe moeilijk kwam ze vooruit, met het zware lichaam hangend op de krukken.

Zij zelf was heelemaal recht, haar eigen kruk diende alléén maar tot steun voor haar been en dat kon nog sterker worden.

Alléén maar.

Want naast Pleun moest ze zich zelf nu wel minder ongelukkig zien dan ze zich altijd verbeeld had.

' Wel wist ze dat er vele ongelukkige stumperds op de wereld waren, maar had ze zich zelf niet altijd 't meest beklaagd? En hoe lang had het geduurd eer ze probeerde niet altijd te zien op wat ze miste, maar op alles wat ze nog bezat?

Onderwijl Helena met Pleun's hulp van de lila lap, die in een hoekje van de kast verdwaald was, een overtrek voor een speldenkussentje maakte, waren al deze beschamende gedachten in haar hoofdje.

Het werd een bijzonder bezoek voor haar!

„Was je gisteren bij den dokter, Pleun?” hoorde ze een poosje later Berta vragen. „Ik zag je wagentje bij de stoep staan.”

Wagentje!

Zou Pleun buiten een wagentje moeten gebruiken, als ze ergens heen moest?

Dat zou ze straks Jet eens vragen!

Maar Pleun gaf Helena zelf al een antwoord, want ze zei tegen Berta: „Ja, ik zou even bij de kinderen kijken, en ik was bang dat er een regenbuitje zou komen en toen reed ze er mij maar even heen.”

Wie „ze” was, wist Helena niet, maar wel wist ze nu dat Pleun in 't wagentje gereden werd.

Hoe akelig voor Pleun!

Vroeger in haar vorige woonplaats had ze wel eens meer iemand gezien, die altijd in een duw-wagentje

gereden moest worden, maar nu dit met Pleun ook gebeurde, leek het haar nog veel akeliger toe.

En Pleun had toch zoo'n vroolijk gezicht!

Zou zij dat óók niet erg vinden, die twee krukken en een wagentje?

Ze had Pleun wel allerlei willen vragen.

Zou ze als jong meisje ook al zóó geweest zijn?

Dat zouden Berta en Jet wel weten, nu konden ze haar dat wel vertellen. Ze wist nu al hoe Pleun was.

Jet had haar speldenkussen af en hield het vol trots in de hoogte. Tersluiks had ze nu en dan wel eens naar haar vriendinnetje gekeken, en ze wou o zoo graag weten wat Helena wel dacht van Pleun.

Maar ze durfde nooit zoo iets te vragen aan Helena, want moeder en Berta zeiden iederen keer dat ze maar net doen moesten of Helena gewoon was, en mevrouw Van Ravenstein had hun ook gezegd, dat 't Helena erg hinderde als een ander over haar heen praatte. Nou, 't was ook erg akelig, met zoo'n kruk te loopen, vooral als je vroeger goed liep. Helena had erg veel prachtige dingen, veel meer dan zij en Berta, maar ze was en bleef toch maar ongelukkig. Maar Pleun was toch veel erger en dat zou Helena ook wel vinden. Toch leuk dat ze nou ook hier een speldenkussen maakte, ze zou Pleun vast erg aardig vinden. Echt fijn, dat ze 't hare eerst af had en in haar pret hierover balde Jet met haar kussentje boven de tafel, zoodat er veel kans bestond dat het in een der thee-kopjes terecht kwam. Gelukkig werd het aardige lila ding voor dergelijke ramp bewaard, want Helena ving het handig op en bewonderde het van alle kanten.

't Is haast jammer om er spelden in te steken," vond ze.

„Als 't heelemaal stuk geprikt is maken we weer

een nieuw, zoo blijft 't werk in de wereld," merkte Pleun lachend op.

„En dan worden meteen al de lapjes gebruikt, 't mijne is ook af," zei Berta, „en nou moeten we naar huis."

„De andere week komen we weer, Pleun, dan maakt Helena 't hare af," besliste Jet dadelijk en ze hielp ijverig mee om den naairommel op te ruimen. Maar in haar al te grooten ijver verdwaalden allerlei snippers en rafels op den grond.

Pleun en Helena lachten haar uit en Berta haalde vlug stoffer en blik uit de keuken en veegde alles netjes op.

Toen namen ze vroolijk afscheid van de naaister en het drietal wandelde naar huis.

Met groote moeite bedwong Jet zich om iets te vragen aan Helena, doch tot haar vreugde zei deze dadelijk toen ze buiten waren:

„Wat is dat een aardige nicht, ik ben blij dat ik mee mocht en ik zal dadelijk aan moe vragen of ik Woensdag weer mag."

„En vind-je Pleun niet erg ongelukkig?"

Dáár, nu zei ze toch wat!

Het was ook zoo erg moeilijk om iets niet te zeggen, wat je haast niet laten kon om te zeggen, en de arme Jet keek beteuterd van Helena naar Berta.

Doch ze werd door Helena zelf gerustgesteld, want die riep vol medelijden uit: „O, Jet, 'k vond 't vreeselijk toen ze opstond uit haar stoel, ze kon haast niet vooruitkomen en dan buiten in zoo'n wagentje te moeten zitten!"

Jet knikte heftig met 't hoofd en Helena's verwondering over Pleun werd nog grooter, toen Jet haar vertelde dat Pleun zelf 't heelemaal niet zoo erg vond, want dat ze haar wagentje soms „de vigelante" noemde waar ze heel deftig mee uit rijden ging. —

„Wel kind, was 't prettig bij Pleuntje?” vroeg mevrouw Van Ravenstein vol belangstelling, toen Helena thuiskwam.

„O, moe,” riep Helena, eer ze hoed en mantel uit had, „wat een aardig mensch en ze is . . . ze heeft twee krukken en wordt buiten in een wagentje gereden en ze is erg ongelukkig, en scheef gegroeid en ze is veel erger dan ik . . .”

Verbaasd luisterde mevrouw onderwijl Helena in één adem door alles van Pleun vertelde.

„Ze kan bijna heelemaal niet loopen, en ze is zoo aardig en zoo vriendelijk en ik maak ook een speldenkussen, o zoo fijn van lila zij, en Woensdag gaan Berta en Jet er weer heen en dan wil ik ook weer mee!”

Getroffen hoorde mevrouw verder alle bijzonderheden van Helena's bezoek aan. Ze raakte niet uitgepraat! Alles moest moeder weten. Hoe het kamertje er uit zag, wat Pleun zei en deed, en te gelijker tijd, zonder dat Helena dit zelf vertelde, wist mevrouw dat Helena het zelf ook een bijzonder bezoek vond.

VIII.

PRETTIGE DAGEN.

Op de eerstvolgende handwerkles vertelde Helena aan juffrouw Van Maren van haar bezoek bij Pleun.

„Ben je bij Pleuntje geweest?” zei deze heel verwonderd. „Wel, die ken ik heel goed!”

„Kent u Pleun, daar ben ik blij om,” zei mevrouw, die ook in de kamer was, „Helena heeft me allerlei van haar verteld, komt u ook wel eens bij haar?”

„Ze komt wel eens naaien bij een vriendin van mij en daar ontmoet ik haar dan. Ze kan heel gezellig praten, ze heeft altijd zulke leuke gezegden en is altijd vroolijk en opgeruimd. Ze kan heel moeilijk loopen en met regenachtig weer of als 't koud is wordt ze in een stoelwagentje gereden door de dochter van die menschen waar ze bij inwoont. Ze heeft in hun huis een kamer en een keukentje, maar die dochter doet 't werk voor haar. Pleun naait veel bij andere menschen of thuis. „Op m'n stoel kan ik alles,” zegt ze zelf, en dån kan ze ook veel. Maar, o mevrouw, iedereen die Pleun kent, houdt van haar. Ze denkt nooit aan zich zelf, altijd aan een ander!”

„Dan moet ik ook eens gauw kennis maken met die Pleuntje,” besloot mevrouw, toen ze dit van juffrouw Van Maren hoorde en toen zij een poosje later een bezoek bracht bij de ongelukkige naaister, begreep ze nog beter, hoe het kwam dat de meisjes zoo graag bij Pleun kwamen.

„Och, wat is ze een ongelukkige stakkerd,” vertelde ze na haar bezoek aan haar man. „En dan zoo vroolijk en tevreden! Ze maakt heel veel menschen zonder lichaamsgebreken beschaamd. Ik vind het toch zoo eigenaardig, dat Helena's eerste bezoek nu juist däär zijn moest.”

„Ja,” merkte meneer op, „Helena krijgt nog andere lessen dan die jij en juffrouw Van Maren haar geven, en ik hoop dat ze niet vergeefsch zijn.”

„Ze is al een heel andere Helena geworden dan enkele maanden geleden, ze is lang zoo mopperig niet meer en wat blijft ze goeie maatjes met Berta en Jet. Ze kibbelt ook niet met ze. Die Berta is net zoo'n moedertje, 't is grappig om te zien hoe Helena en Jet naar haar luisteren.”

„Ik denk dat Jet wel eenige vermaningen mee krijgt

voor ze hier komt, want ik geloof niet dat ze anders vijf minuten achtereen stil kan zitten," lachte meneer.

„Weet je wat ik doen zal, Woensdag moet ik naar Arnhem en dan kunnen ze met hun drieën wel eens meerijden.”

„O, eenig!" riep Helena, die de kamer binnenkwam en de laatste woorden hoorde. „Dan kan juffrouw Van Maren ook mee, want ik kan dan geen handwerkles hebben!”

„O, o, maar wat moet ik dan met zooveel dames beginnen!" klaagde meneer toen.

„Jij bij den koetsier op den bok, en wij binnen in," raadde mevrouw schertsend aan.

„Nee, ik weet nog beter, we huren een groot rijtuig en dan gaan we eerst naar Arnhem en als ik daar klaar ben, maken we een mooi rijtoertje," stelde meneer voor.

„Dan moet Hans ook mee, dan wordt het nog leuker," zei mevrouw. Helena klapte van blijdschap in de handen. „Mag ik het Berta en Jet gaan vertellen?"

„Ja, laat Dientje maar mee gaan, zoo'n prettig nieuwtje moeten ze gauw weten.”

En het werd een heerlijk tochtje!

Van uit Arnhem reed het gezelschap door de prachtige omstreken en genoten van al het natuurschoon. Hansje vond het heerlijk, dat hij nu met een heusch paard uit rijden ging en Jet was onuitputtelijk in allerlei grappen. Op een rustig plekje werd stil gehouden en mevrouw verraste hen allen met den inhoud van een groote mand, die uit allerlei heerlijkheden bestond en het gezelschap goed smaakte.

Tegen den avond kwamen ze thuis. Hans knikkebolde op mevrouw's schoot, maar de drie meisjes zongen.

„Hè moe, wat was 't heerlijk!" zei Helena met een zucht van genot, toen zij thuis waren.

„Dat mag ik zeker nog wel eens weer doen, nu, ik zal 't in mijn oor knopen,“ beloofde haar vader gul.

Zoo bracht de zomer vele zonnige dagen, niet alleen buiten — maar ook binnenshuis. De lessen, die geregeld elkaar volgden, werden afgewisseld door prettige uren, die Helena met haar moeder of de beide meisjes in den mooien grooten tuin doorbracht. Haar magere bleeke wangen werden gevulder en met een frisch bosje bedekt, haar bewegingen werden veel minder traag en lusteloos en haar klaagstemmetje werd steeds minder gehoord. Stap voor stap ging ze verder op den nieuw-ingeslagen weg. Steeds meer leerde ze genieten van het vele goede dat ze nog bezat en beschouwde zich daardoor zelf minder beklagenswaardig.

Wel kwamen er nog wel dagen, dat diepe neerslachtigheid of een boos humeur haar vreugde vergalde en dat de kruk en nog veel meer een heel leelijk ding in de mooie kamer was, maar ze behaalden geen blijvende overwinning, want Helena zocht nu ook telkens door haar gebed kracht en steun te verkrijgen om den strijd vol te houden.

Doch de beste leerschool voor haar waren de bezoeken bij Pleun.

Al spoedig was er een hechte vriendschap gekomen tusschen het ongelukkige meisje dat zich door velerlei weelde omringd zag en de misvormde naaister, die in volkomen geloofsvertrouwen en overgave haar moeilijk leven leidde.

Niemand dan Pleun kon beter Helena's verdrietelikheden begrijpen en niemand kon haar beter troosten en opbeuren dan Pleun, die zelf al jaren had geleerd haar kruis gewillig te dragen, en die daardoor ook Helena tot zegen zou zijn.

IX.

WAT PLEUN VERTELDE.

„Moe, mag ik vandaag bloemen bij Pleun brengen?” vroeg Helena op een morgen na haar lessen. „Ik ben in drie weken niet bij Pleun geweest.”

„Dat is ontzettend lang,” glimlachte mevrouw. „Maar ik kan je niet wegbrengen en Dientje heeft het ook te druk. Kan 't niet tot morgen wachten?”

„Ik kan best alleen, zoover is 't niet!” beweerde Helena.

„Nee kind, dat heb ik liever niet, ga dan dadelijk na 't koffiedrinken, dan gaat vader zoover met je mee. Je kunt meteen aan Pleun vertellen dat we gauw uitgaan.”

„Is 't gauw vakantie?” vroeg Helena vol blijde verwachting.

„Maar u kunt toch vakantie geven wanneer u wilt,” liet ze er dadelijk op volgen.

„Ik geef vakantie veertien dagen vóór Berta en Jet op school vakantie krijgen.”

„Waarom dan juist?” vroeg Helena verwonderd.

Moeder lachte geheimzinnig en zei toen: „Dat zal ik je nou eens vertellen. Je weet al dat we samen naar zee gaan, vader kan niet zoo lang mee, maar nu noodigen wij de laatste week, jij krijgt vier weken vakantie, Berta en Jet uit, hoe vind je dat?”

Dat was een verrassing!

„Weten ze 't al, wat zullen ze dat eenig vinden!” riep Helena opgetogen. „Ik wist nog niet eens precies dat u met mij naar zee ging. Naar welke plaats gaan we?”

„Naar Duinoord, daar zijn we vóór vier jaar ook geweest.”

„Zouden ze mij daar nog kennen, daar was zoo'n leuk badvrouwkje, dat weet ik nog goed.” Dadelijk kwamen allerlei herinneringen van haar verblijf aan zee Helena voor den geest.

Het was er ook zoo heerlijk geweest! Wat een hooge duinen had ze beklommen! Wat had ze verrukkelijk aan 't strand met andere kinderen gespeeld en in zee gebaad!

Aan dit alles dacht Helena en — langzamerhand verdween alle vroolijkheid uit haar gezicht.

Mevrouw werd door de dienstbode geroepen en Helena was nu alleen in de kamer en zoo zag ze niet hoe Helena's aanvankelijke blijdschap geheel verdween.

O, het was heerlijk aan zee, maar zooals het toen was, zou het nooit meer zijn!

Deze gedachte deed alle blijheid over het vacantieplan verdwijnen.

Van duinen beklommen was geen sprake meer; aan het strand spelen en stoeien, ze behoefde er niet over te denken.

Ze zou den heelen dag in een strandstoel kunnen zitten en — zien hoe andere kinderen dolle pret hadden.

De tranen propten in haar keel en verduisterden spoedig haar oogen. Met haar hoofd in de hand geleund, zat ze voor de tafel en kraste doelloos over haar schrift.

„O, kon ze maar zonder die akelige kruk!”

Zoo vond mevrouw haar, toen ze terugkwam in de kamer.

„Wat is er, kind?” vroeg ze heel verbaasd.

„'t Kan me niks schelen om naar zee te gaan,” zei Helena half schreënd.

„Maar, liefje, ik dacht dat je 't zoo prettig vond!” en mevrouw keek heel teleurgesteld haar dochtertje aan. „'t Was er toen toch erg plezierig.”

„Nou niet meer, ik kan immers nou geen duinen beklimmen.”

Wat was dat jammer! Mevrouw had zich zooveel voorgesteld van een kort verblijf aan zee met de drie meisjes en nu zou er misschien niets van komen.

Hadden ze maar een andere plaats uitgezocht! Daar waren allerlei prettige herinneringen aan vroeger dagen, toen Helena nog vlug ter been was.

„Wil je soms liever ergens anders heen?” vroeg ze en ze trok haar dochtertje naar zich toe.

„'k Weet niet,” en Helena frommelde mistroostig haar zakdoekje tusschen haar vingers.

„Kom,” troostte mevrouw, „je hebt hier ook zooveel plezier en daar zal 't ook wel meevallen, en er zijn in die jaren veel andere menschen gekomen, we gaan ook niet in hetzelfde pension,” maar al haar opbeurende woordjes hadden nu geen invloed.

Wel droogde Helena haar tranen, maar aan de koffietafel vond haar vader een bedrukt gezichtje.

„Helena gaat straks mee met je naar Pleun,” zei zijn vrouw en ze wenkte hem waarschuwend toe om maar niets te vragen. Er kon nog best een ander vacantieplan gemaakt worden, ze zou er vanavond wel eens over praten en misschien vindt Helena 't straks wel prettiger, hoopte ze in stilte.

„Dan heb ik goed gezelschap, en dan kun je alleen mij wel afhalen om vier uur, 't raadhuis is vlak bij Pleun,” zei meneer met een knipoogje tegen Helena. Maar er kwamen steeds meer sombere gedachten Helena kwellen en in een heel verdrietige stemming kwam ze bij Pleun.

„Wel kind, ben je daar, wat heb je mooie bloemen,

dank je wel," groette Pleun hartelijk, toen Helena binnenstapte en haar den geurigen ruiker gaf.

„Dat zijn twee verrassingen vandaag," vertelde ze blij, „vanmorgen kreeg ik een brief en een portret uit Amerika en nou kom jij met zulke mooie bloemen!"

„Uit Amerika?" vroeg Helena nu toch nieuwsgierig.

„Ja, je weet wel dat ik daar een broer heb wonen en nu kreeg ik een portret waar hij met zijn heele gezin op staat. Kijk, hier is 't, hij heeft drie kinderen, wat zijn ze al groot!" zei Pleun trotsch.

„Maar Pleun, 't lijken wel leuke kinderen, woont uw broer al lang in Amerika?" vroeg Helena, maar er klonk weinig belangstelling in haar stem.

„Laat-es kijken," en Pleun streek nadenkend over haar voorhoofd.

„Hij is een jaar na vaders dood vertrokken, dat wordt dus negentien jaar. Ik heb hem in een tijd niet gezien, maar misschien komt-ie 't volgend jaar over, wat zal-ie dan veel te vertellen hebben," en Pleun nam nog eens het portret in haar handen en bekeek het met liefde en bewondering.

„Ik zal 't in een lijstje doen, dan kan 't naast 't portret van m'n zuster hangen, zoo heb ik ze allemaal bij elkaar." Pleun praatte op haar gewonen vroolijken toon door, doch ze merkte onderwijl wel dat Helena niet als anders luisterde, maar dat haar gedachten heel ergens anders mee vervuld waren.

En heel spoedig wist Pleun wat haar vriendinnetje kwelde. Midden in een volzin viel ze Pleun in de rede en vertelde dat ze gauw vakantie kreeg en dan naar zee ging.

„En daar heb ik niks geen zin in," zei ze met een somber gezicht.

„Geen zin in, om naar zee te gaan, maar kind, 't is

toch heerlijk aan 't strand, ik woonde vroeger dicht bij zee."

"Als je goed loopen kunt, ja, dan is 't prettig, maar nou . . ." en in eens barstte Helena uit: „O Pleun, vindt u 't toen u een meisje was ook niet akelig, dat u altijd met die krukken loopen moest en nooit zooals anderen mee kon doen, o, hoe was u vroeger toch, Pleun, nou is u altijd zoo vroolijk, maar was dat vroeger ook zoo?"

"Ik was een heel boos en ontevreden meisje, dat altijd mopperde en nooit vroolijk keek," zei Pleun langzaam, terwijl ze haar naaiwerk neerlei.

"Ja, kind, het is zoo," voegde ze er bij, toen ze Helena's ongeloovig gezicht zag.

Dat kon deze zich ook niet voorstellen!

Die goeie Pleun, die altijd lachte en nooit bromde of klaagde, zou vroeger een . . . nee dat kon niet!

En 't was geen wonder dat Helena nog ongelooviger uitriep: „Maar Pleun, dat is toch niet waar!"

Er kwam een bijna droeve trek 'op het vriendelijk gezicht van de naaister. Allerlei herinneringen uit haar vroeger leven kwamen helder en duidelijk voor den geest. Zwijgend leunde ze achterover in haar stoel met haar handen gevouwen in haar schoot en 't duurde lang voor Helena antwoord op haar vraag verkreeg. Peinzend keek Pleun naar het vragend gezichtje van haar vriendinnetje, dat hoewel in heel andere omstandigheden, toch ook de vele moeilijkheden kende van een lichamelijk gebrek, en ze wist ook dat Helena haar kruk nog heel dikwijls als een zwaar kruis in haar jong leven beschouwde. En al deze dingen deden Pleun langzamerhand besluiten, om Helena nu iets uit haar levensgeschiedenis te vertellen, en ze hoopte dat dit haar ten zegen zou zijn.

„Zal ik je eens wat vertellen over mezelf, Helena?” zei ze eindelijk.

„O graag, Pleun,” en dadelijk schoof Helena haar stoel dicht bij den leuningstoel van Pleun en met luisterend opgeheven hoofd keek ze vol verwachting naar Pleun, die begon:

„We waren thuis met ons zessen, vader was arbeider bij een boer en moeder werkte in de zomerdrukte ook mee op 't land. Mijn oudste zuster ging al jong dienen en omdat ik niet veel werken kon, moest ik thuis op mijn jongste zusje en broertje passen. Maar, o wat heb ik in die jaren, nadat ik van school thuiskwam, moeder een verdriet gedaan. Je begrijpt wel dat moeder veel zorgen had om ons allemaal netjes en fatsoenlijk groot te brengen. Van den morgen tot den avond werkte ze en van mij had ze niets geen hulp. Later heb ik pas begrepen, wat het voor haar was, zoo'n dochter te hebben.”

„Maar, Pleun, je kon toch niet helpen dat je niet loopen kon,” zei Helena hartelijk.

„Nee kind, dat bedoel ik ook niet met „zóó'n”. Maar ik had haar veel minder verdriet aan kunnen doen, door niet altijd te murmureeren over mijn ongelukkig lichaam, waardóór ik niets doen kon. Tenminste dat verbeeldde ik mij altijd. En ik had zóó veel kunnen doen, als ik maar gewild had. Ik had vriendelijk kunnen zijn tegen mijn zusje en broertje. Dan was er veel minder gekibbel en ruzie in huis geweest. Ik had kunnen zorgen, dat ze niet bang voor mij behoefden te zijn, want dát waren ze. Ik vergeet nooit dat mijn jongste broertje wel eens huilend tegen moeder riep:

„O, laat Pleun die leelijke stokken toch weg doen, ze slaat er ons mee!” Hij bedoelde m'n krukken, daarmee dreigde ik hen wel in mijn boosheid.”

Helena wendde heel verlegen haar hoofd op zij.

Moest ze niet aan Pim denken?

Maar Pleun bemerkte het niet, ze leefde weer geheel terug in al die moeilijke jaren en ging voort: „Dan schaamde ik mij wel en luisterde naar moeders ernstige woorden. Ze bromde eigenlijk nooit, maar vermaande me altijd op vriendelijken toon.

„Kind, zei ze soms, je maakt die twee krukken tot een heel groot zwaar kruis, niet alleen voor je zelf maar voor ons allemaal.” Dan wees ze mij op m'n zonde van opstand en ontevredenheid. Mijn geweten klopte daarna soms heel luid, maar ik wilde er nooit lang naar luisteren. Langzamerhand hield niemand meer van mij. De kleinsten thuis waren bevreesd voor me en ontweken mij, en als m'n zuster thuis kwam, was ze alleen vriendelijk tegen mij omdat moeder dat wilde. Vriendinnen had ik ook niet, niemand bemoeide zich met me. En inplaats dat mij dat anders maakte, werd ik nog boozier. Ik wou niet inzien dat 't mijn eigen schuld was, dat ik zoo'n akelig leven had. Zij hadden en konden alles, en ik was met alles misdeeld; zoo dacht ik altijd. En ik vergat dat ik zoo'n lieve moeder had, die mij zoo graag helpen wou anders te zijn.

En eindelijk kwam de Heere zelf in ons huis om mij te leeren. Zoo lang had Hij aan de deur van mijn hart geklopt door moeders vriendelijke vermaningen en ernstige waarschuwingen, tot Hij zelf die dicht gesloten deur opende.

Op een middag, ik herinner me alles nog zoo goed, 't was net zoo'n mooie zomerdag als vandaag, kwam moeder thuis van 't werken op 't land.

„Pleun, heb je nog thee voor me, geef me gauw een kopje, ik heb toch zoo'n dorst en voel me zoo rillig, 't is precies alsof ik de koorts heb.”

En 's nachts had moeder koorts, erge koorts en den volgenden morgen haalde vader den dokter en die zette dadelijk een bedenkelijk gezicht. „'t Kan wel typhus worden,” meende hij. En 't werd typhus in hevigen graad. O Helena, 't werden zulke akelige dagen! Moeder was bijna altijd buiten kennis en ijle zoo. Ik was, daar vader op 't land was, 't meest bij haar, en hoorde alles wat ze dan riep. En dat vergeet ik nooit, o 't was zoo verschrikkelijk voor me. Want in haar ijlen praatte moeder telkens met mij. Dan riep ze: „Pleun, je moet zoo niet doen, kind, brom toch niet zoo tegen broertje.... Kind, sla niet met je kruk, ze zijn al zoo bang voor je....” En ze klaagde en smeekte mij om vriendelijker en opgeruimder te zijn en niet altijd aan mijn ongelukkig lichaam te denken.”

Met ingehouden adem, de oogen onafgebroken op Pleun gericht, luisterde Helena. En Pleun's stem trilde van aandoening toen ze verder ging: „Maar dat was nog niet 't ergste, nee, de Heere leidde mij nog dieper door het dal van vernedering. Ik hoorde moeder ook voor me bidden en dat bidden kon ik haast niet aanhooren. Ik had de kamer wel uit willen vluchten. Dringend bad moeder telkens en telkens.

„Vergeef haar, Heere, vergeef haar, leer haar Uw liefde meer kennen, laat ze op Uw kruis leeren zien, dan kan ze haar kruis beter dragen....”

Zoo bad moeder, nu eens in goed verstaanbare woorden en dan weer in onsamenhangende volzinnen.

En ik begreep dat ze in haar gedachten altijd met mij bezig geweest was.

Zoo veel hield moeder van mij!

Kort voor haar dood kende ze ons allemaal. Wij stonden bij haar bed en vader boog zich over haar

heen om goed te kunnen hooren wat ze wilde zeggen. Toen trok hij mij heel dicht bij het bed, zoodat m'n hoofd op moeders kussen lag. O, ik had zooveel willen zeggen, en ik kòn niets zeggen, m'n keel scheen dicht geknepen. Maar moeder fluisterde bijna onhoorbaar mij toe: „Pleun, wees lief en ga tot” meer kon ze niet zeggen, maar ze hield mijn hand heel stijf in de hare en zoo is ze gestorven”

Pleun wischte de tranen uit haar oogen en het duurde heel lang eer ze verder kon gaan.

Geheel onder den indruk van wat ze hoorde, zat Helena naast haar. Wat waren dat vreeselijke dagen voor Pleun geweest, wat was dat akelig voor haar! Al haar eigen verdriet was op dat oogenblik vergeten en een diep medelijden met Pleun deed haar van haar stoel opstaan en troostend sloeg ze beide armen om Pleun's misvormde gestalte, tot deze eindelijk haar geschiedenis kon eindigen.

„Je kunt wel begrijpen, dat we allen moeder erg misten, maar dat vreeselijke gevoel van berouw had ik alleen. Nooit zou ik moeder m'n schuld kunnen belijden, nooit kon ik haar meer om vergeving vragen. En nooit zou ik haar kunnen toonen, dat haar gebed verhoord was geworden. Vader en de anderen thuis waren heel goed voor me, ze hielpen me allemaal om anders te worden. Door hun liefde had ik dan wel eens het gevoel alsof ze zeggen wilden: „Pleun, moeder vergeeft je alles!” Maar dien zwaren last van zonde en berouw kon niemand van mij wegnemen. En ik durfde niet tot Christus vluchten. Ik durfde niet bidden om genade en vergeving. O, het was zoo'n moeilijke tijd voor mij. Maar eindelijk kon ik mijn zonden aan den voet van het kruis van den Heiland neerleggen en vond daar vrede en verzoening voor al mijn schuld. En toen werd ook mijn innerlijk

leven anders. Ik leerde nu mijn kruis den Heiland achterna dragen. En daardoor werd 't veel lichter. Wat kon ik toen veel met mijn gebrekkig lichaam. Mijn oudste zuster was thuisgekomen om het huishouden waar te nemen, en ik hielp haar zooveel ik kon. Later leerde ik naaien en verdiende daardoor zooveel, dat ik vaders zorgen kon helpen verlichten. Wat was ik blij, als vader dan eens zei: „Pleun, meid, wat zouden we zonder jou beginnen, de heele boel liep in de war!” Wat was ik dan trotsch en gelukkig en dan vooral had ik 't zoo gaarne moeder willen vertellen, dat haar gebeden verhoord waren. Ik had nog wel eens heel zware dagen, waarin mijn gebrekkige lichaam mij erg hinderde en ik niet alles doen kon wat ik graag wilde. Maar de Heere gaf mij altoos weer kracht en hulp om den strijd vol te houden.

Later is er veel in ons huis veranderd. Tien jaar na moeders dood stierf vader. M'n jongste zuster en ik waren toen nog thuis, daar m'n oudste zuster al eenige jaren getrouwd was. Na vaders dood vertrok m'n broer naar Amerika en ik woonde samen met mijn zuster en met naaien verdienden wij ons brood. Maar in Zijn wijsheid nam God haar tot zich en ik bleef alleen. Mijn oudste zuster wilde mij toen bij zich hebben, maar ze heeft een groot gezin en is niet ruim behuisd. Ook vind ik 't prettiger in mijn eigen huishoudentje te zijn, ik ben toen hier gekomen en woon al een paar jaar in deze kamer. En ik heb alle reden tot dankbaarheid. Mijn zuster en mijn broer bewijzen mij altoos de grootste hartelijkheid en liefde en ik ben hier in 't dorp omringd door zooveel vriendinnen en kennissen, die mij allemaal verwennen. En nou heb ik er weer een jong vriendinnetje bij, die ook wel een beetje van Pleun houdt,

denk ik," en Pleun sloeg den arm om Helena heen, die haar ernstig gezichtje in Pleun's arm verborg en fluisterde: „O, geen klein beetje, Pleun, maar heel veel," en nog zachter zei ze toen: „Ik ben ook wel eens erg boos geweest, Pleun, om mijn kruk en ik sla Pim er wel eens mee!"

„Maar dan heb je dadelijk spijt en dan ben je spoedig weer goeie maatjes met Pim," beweerde Pleun glimlachend. „En weet je waar ik zoo heel blij om ben? Dat Helena's moeder nog heel veel plezier van haar dochtertje kan hebben en dat dochtertje zal, hoop ik, haar lieve moeder nog heel lang mogen behouden om haar zooveel vreugde te bereiden als zij maar kan."

Meer zei Pleun niet, want ze geloofde nu zeker dat haar levensgeschiedenis veel meer en veel langer tot Helena zou spreken dan andere woorden konden doen.

Met de belofte van voor de vacantie nog eens terug te komen, nam Helena hartelijk afscheid.

's Avonds had ze pas gelegenheid om alles aan haar moeder te vertellen. Want die mocht natuurlijk alleen Pleun's geschiedenis weten.

Toen het rood-stralend licht van de schemerlamp de kamer zoo heel gezellig maakte en zij met hun tweetjes en Pim bij elkaar zaten, hoorde Helena's moeder al het droeve en het blijde uit het leven van Pleun.

„En weet u wat ik nou zoo akelig vind voor Pleun," zei Helena toen ze alles verteld had, „dat Pleun aan haar moeder geen vergeving meer kon vragen."

„Ja, kind, dat is ook heel droevig," stemde mevrouw bewogen toe, „maar Pleun heeft toch bij iemand anders vergeving kunnen vragen en ook gekregen, en dit zal haar grootste troost zijn."

's Avonds had ze pas gelegenheid om alles aan haar moeder te vertellen . . . blz. 70

Helena knikte heel ernstig en toen moeder haar een poosje later naar boven bracht en goedennacht kuste, fluisterde ze deze wat in 't oor, waarna mevrouw met een heel blij gezicht de slaapkamer verliet. En dit was geen wonder, want ze behoefde geen andere vacantie-plannen te maken.

X.

AAN ZEE.

Veertien dagen later was mevrouw met Helena aan zee. Met veel plezier hadden ze samen de koffers gepakt en nog allerlei gedaan dat voor de reis noodzakelijk moest gebeuren.

En nu waren zij elken dag aan het strand of in de duinen en Helena's wangen werden nog blozender door de heerlijke zeelucht.

„De jongejuffrouw groeit met den dag,” beweerde een oude visscher, die dagelijks de vriendelijke dame en 't aardige meisje, dat met een kruk liep, voorbij zijn huisje zag gaan.

En nog meer menschen kenden spoedig Helena en haar moeder. Om hun stoelen op 't strand kwamen allerlei kinderen, die Helena meetroonden naar hun zandkuilen, die ze met veel zorg en moeite zelf gegraven hadden. Neergehurkt of zittende op het warme zand hielp Helena vroolijk mee vestingen bouwen met wallen er om heen en wapperende vlaggen er boven op. Het werden heel andere dagen, dan ze eerst zoo verdrietig zich voorgesteld had.

Heel spoedig kreeg Pleun een grooten brief van haar, waarin ze vertelde, hoe prettig het was aan zee.

„Lieve Pleun,” schreef ze. „Moe heeft gisteren een nieuwe doos postpapier voor me gekocht en nu is 't eerste velletje dat ik gebruik voor u. Ik heb erg veel plezier, ik doe allerlei prettige dingen. Ik ken al een heeleboel kinderen, er zijn twee meisjes die altijd precies eender gekleed zijn. Ze zijn net zoo grappig als Jet en dragen nooit een hoed aan 't strand en daardoor zijn ze ook heelemaal bruin gebrand door de zon. Ik wandel dikwijls met moe naar de duinen, daar weten wij o zoo'n mooi plekje, waar we uitrusten als we moe zijn. En weet je, Pleun, wat ik hier ook doe? Er is hier een mijnheer, die een ezelwagentje heeft. Bijna elken dag mag ik een paar keer langs het strand rijden, dan stuur ik en die meneer, dien ik erg aardig vind, loopt er naast. Een heeleboel kinderen loopen op bloote voeten een eindje zee in, maar ik mag niet van moe, om mijn been. Ik heb er heusch niet om gebromd, Pleun, maar ik vond 't erg jammer. Over een paar dagen komen Berta en Jet, die zullen ook wel veel pret hebben. Ik wou dat u ook hier kwam en Juffrouw Van Maren ook. Maar nu moet ik eindigen, moe wacht op me, we gaan wandelen. Moe zendt vele hartelijke groeten en wees ook gegroet van uw vriendinnetje

HELENA VAN RAVESTEIN.

O ja, ik wou u ook nog schrijven, dat ik nog dikwijls denk aan alles wat u mij verteld heeft, ik vond 't ook zoo akelig voor u.

Dag Pleun.

Toen de zusjes kwamen werd het nog prettiger aan zee. Ze waren nog nooit aan 't strand of in de duinen geweest en opgetogen luisterde Helena naar al de uitroepen van Jet. Heel gewichtig wees ze allerlei aan en bracht het tweetal naar de mooie plekjes die zij en haar moeder in de duinen wisten.

En wat keken ze vol bewondering naar die groote wijde zee, die zich zoo heel ver uitstreckte en altijd ruischte. „Altijd hoor je de zee,” zei Jet, „hoeveel menschen en kinderen er ook lachen en praten op 't strand, altijd, boven al die stemmen uit, hoor je de zee ruischen en de golven aanrollen.” Om Helena hielden ze de eerste dagen ook hun schoenen en kousen aan op 't strand, maar Jet popelde wel eens, als ze zag hoe de andere kinderen blootsvoets in de golven dansten. Helena bemerkte het wel, al zei Jet het niet en 't was een heele zelf-overwinning voor haar toen ze heel gewoon probeerde te zeggen: „Toe Jet, ga jij nou ook eens op je bloote voeten een eindje zee in.”

Jet vloog haar om den hals en in een wip lagen haar schoenen en kousen op het strand en uitgelaten danste en sprong ze tusschen de andere kinderen in.

„Nou Berta ook,” drong Helena, „ik zal naar jullie kijken, o moe, kijk Jet eens,” en luid lachend wees ze naar deze, die er zich niets om bekommerde dat de aanrollende golven niet slechts haar voeten, maar haar heelemaal doornat spoelden.

Maar al te snel vlogen de dagen om voor het driel, dat naar hartelust genoot.

„Hè moe,” zei Helena op een keer, „wat zou ik 't leuk vinden als Pleun hier ook 'n dagje wezen kon.”

„En Hans!” riep Jet uit. Maar dadelijk werden haar wangen vuurrood van schrik. Wat zou mevrouw nu toch wel van haar denken, gelukkig dat Berta

het niet hoorde, want dan wist ze zich werkelijk geen raad.

Maar mevrouw hoorde of merkte niets, naar 't scheen, doch in alle stilte ging er een groote brief naar haar man, die toen allerlei te doen kreeg.

„Nu nog twee dagen en dan gaan we naar huis,” zei Helena, toen de laatste week van de vacantie bijna om was, en zij allen 's avonds het strand verlieten en naar hun pension gingen.

„Ja, aan alles komt een eind, meisjelief, ook aan zoo'n heerlijke vacantie. Nu moeten jullie drietjes vader morgenochtend afhalen,” stelde mevrouw voor, „dan ga ik onze koffers eens pakken, want dat kan ik niet op den laatsten dag laten aankomen.”

Zoo stond den volgenden morgen het driet al vroegtijdig in het stationnetje van de stoomtram om meneer Van Ravenstein af te halen, die de twee laatste dagen ook aan zee zou doorbrengen.

Precies op tijd kwam de tram, maar hoe ze ook keken, tusschen de uitstappende reizigers zag niemand Helena's vader.

„Wat vreemd, vader kwam altijd om elf uur,” en teleurgesteld zag Helena den stroom menschen voorbij gaan.

„Misschien was de trein te laat voor de tram, dan komt je vader om twaalf uur,” troostte Berta.

„Dan gaan we weer, een uur is gauw om,” zei Jet en met dit besluit keerde het driet al naar het pension terug.

Ze waren bijna bij het huis, toen de deur geopend werd en een klein jongetje in blauw katoenen matrozenpakje het tuintje voor de woning doorrende en op de drie meisjes toe vloog.

„Hans!” gilte Jet letterlijk, toen ze het kereltje zag. Met één sprong was ze vlak bij hem en knuffelde

en pakte hem alsof ze hem in geen jaren gezien had.

„Waar kom jij vandaan?” riepen Berta en Helena verbaasd uit, doch voor Hansje antwoord gaf, zagen ze juffrouw Van Maren uit het pension komen, die vroolijk lachend de meisjes groette.

„Dat hadden jullie niet gedacht, dat Hans en ik eens kwamen kijken welke ondeugende streken hier worden uitgevoerd!” Dat was een verrassing, maar ze zou nog grooter worden. En voor ze in huis waren wisten ze 't al, want Hans, die het groote geheim onmogelijk langer kon bewaren, juichte: „Pleun is er ook en Pim wou ook mee!”

En binnen vonden ze Pleun in een makkelijken stoel gezeten, waarin ze door haar drie vriendinnetjes bijna plat gedrukt werd van blijdschap.

En door al het rumoer van lachen en praten heen kefte Pim luid zijn welkomstgroet en bedaarde niet eer zijn jonge meesteres hem in den arm nam en hem eens liefkoozend om zijn zwarte ooren tikte.

„Zouden de jongedames mij ook eens groeten?” zei eindelijk een stem achter in de kamer en meneer Van Ravenstein, verheugd over de welgeslaagde verrassing, trad midden in het lachende groepje menschen en trok zijn dochtertje naar zich toe.

„O, vadertje, hoe heeft u dat allemaal gedaan?” vroeg Helena opgewonden van plezier en viel hem om den hals.

„Wist u 't, mevrouw, maar meneer was niet aan de tram, hoe kan dat nou allemaal?” en Jet keek van den een naar den ander. Ze begreep er niets van.

„Ik wist alleen dat Pleun met juffrouw Van Maren en Hans zou komen, maar aan Pim heb ik niet gedacht,” bekende mevrouw nu.

„Dat is mijn deel van de verrassing,” lachte meneer en eindelijk werd alles door hem opgehelderd.

Mevrouw had het plannetje bedacht en haar man had het uitgevoerd. Hij was eerst van plan geweest om het laatste deel der reis met de stoomtram te doen, maar daar ze veel te vroeg aan de halte van deze zouden zijn, had hij nog bijtijds bericht gezonden aan zijn vrouw, dat ze ongeveer om elf uur per rijtuig in Duinoord zouden aankomen.

Zoo was de verrassing nog leuker geworden.

„En nu eerst koffie drinken en dan allemaal naar 't strand,” kommandeerde meneer toen. Het heele gezelschap zette zich aan tafel en een uurtje daarna waren allen aan 't strand.

Het werd een dag vol vroolijkheid. Eerst werd een poos aan zee doorgebracht en Hans stoeide en buitelde met Pim in 't warme zand, terwijl de meisjes voor de laatste maal nog eens een grooten kuil graafden, waar ze allen in konden zitten.

Toen ging juffrouw Van Maren met hen en Hans de duinen in.

Helena's ouders bleven met Pleun in een strandstoel gezeten, gezellig een poosje praten en dat er veel over Helena werd gesproken, was niet te verwonderen.

Voor al mevrouw kon niet nalaten om uitvoerig te vertellen, hoe 't was gegaan met haar dochttertje.

„O,” zei ze, „ik was toch zoo blij, dat ze dadelijk met al die vreemde kinderen mee speelde, en allerlei kleine moeilijkheden overwon. Ze heeft geen traantje gestort en ik heb geen boos woord van haar gehoord,” en in mevrouw's oogen blonken tranen van dankbaarheid.

„Ja, ja, jij pocht maar op je dochter,” plaagde meneer, maar Pleun las de blijdschap in zijn oogen.

„We hebben heel wat moeilijke dagen met haar doorgebracht,” vertelde mevrouw even later, „ons kind

had niets geen levenslust meer, o het was zoo verdrietig voor haar en voor ons."

„Maar nu heeft Helena weer levenslust omdat ze levenskracht heeft leeren zoeken bij Hem, die 't haar alleen geven kon," zei meneer. „Hij heeft boven verwachting de middelen willen zegenen die wij aangevend hebben om Helena genezing aan te brengen en ik dank er ook Hem voor, dat Hij u op Helena's weg geplaatst heeft," en hartelijk drukte hij bij deze woorden Pleuntje de hand.

„Alle dingen kunnen in Zijn Raad medewerken ten goede, doch niet alleen Helena, maar wij allen moeten steeds meer leeren, dat wij zonder Hem niets kunnen doen," zei Pleun eenvoudig.

XI.

NOG EENS IN „DE MOOIE KAMER".

Den volgenden morgen namen allen afscheid van de zee en het strand en keerden vroolijk huiswaarts.

„Nu ben je toch zeker wel moe van de reis, kind?" vroeg mevrouw wel wat bezorgd, toen zij met haar man en Helena in hun woning gekomen waren.

„Gisteren zoo'n drukke dag en nu een paar uur in den trein, je moest dadelijk een poosje gaan rusten," raadde ze aan.

Een heel klein beetje moe was Helena wel, maar ze wilde liever niet naar bed.

„Dat behoeft ook niet, ga maar een uurtje op je ruststoel, die is in lang niet gebruikt." Mevrouw

schoof den stoel uit elkaar en schikte de kussens terecht.

Met een zucht van behaaglijkheid strekte Helena er zich op uit. „Hè, dat was toch wel lekker na zoo'n reis!”

„Nu pak ik wat van ons goed uit en jij gaat zeker eerst even naar 't kantoor, of wil je eerst thee?” vroeg ze aan haar man.

„Strakjes maar, ik kom gauw terug en dan kunnen wij over alles nog eens praten,” zei meneer en hij verliet met mevrouw de kamer. Een heelen tijd lag Helena wakker, vervuld met allerlei prettige gedachten, totdat eindelijk de vermoeidheid haar toch overmande en ze in slaap viel.

En nu scheen alles weer in de mooie kamer te zijn als voor eenige maanden geleden, toen wij er de eerste maal binnen traden.

Het mooie tapijt, de meubelen, de schilderijen aan den wand waren nog even fijn en keurig!

De zon goot een overvloed van stralend licht over de prachtige planten en bloemen die heerlijk bloeiden, vol kleurige schoonheid. Onder de tafel stond het rieten mandje, waar Pim nieuwsgierig zijn grappig snoetje uit stak.

Bij den ruststoel, waar nu ook een jong meisje op lag, stond dezelfde leelijke kruk. —

Alles leek precies hetzelfde als toen!

Maar — als Pim praten kon, zou hij dadelijk vertellen, dat er nu toch héél veel anders was geworden in de mooie kamer.
